

บทนำ

ความตาย เปรียบดั่งเงาที่คอยตามตัวมนุษย์ทุกคน
ความตาย อยู่กับเราทุกขณะลมหายใจ
ความตาย คือสหายตนสุดท้ายที่จะมาเยี่ยมเยียนเรา
และความตายนี้เอง คือจุดเริ่มต้นของจุดจบ

ผืนฟ้ากว้างที่ควรจะเป็นสีดำนสนิทในยามราตรีนั้น บัดนี้ถูกซีโลมไปด้วย
สีแดงชาดจากประกายแสงของกองเพลิงขนาดใหญ่ซึ่งกำลังลุกโชติช่วงผลาญไหม้
คฤหาสน์หลังงามอยู่ในขณะนี้

ดวงตาของเด็กสาวในชุดนักเรียนเบิกโปลง เข้มมอมองฝ่าแสงอันเจิดจ้า
ของเปลวไฟเข้าไปในต้วอาคาร

ทั้งๆ ที่ควรจะต้องเตรียมใจได้มาก่อนแล้วแท้ๆ ว่าวิถีชีวิตของตระกูลผู้ทรง
อิทธิพลอย่างเธอ อยู่บนเส้นทางแห่งความเป็นความตายตลอดเวลา แต่พอถึง
เวลาจริงๆ เธอกลับทำใจยอมรับไม่ได้

“คุณพ่อ!”

ร่างบอบบางสีนระริก กู้ร้องโหยหวนทั้งน้ำตา กล้องของขวัญในมือซึ่ง

หมายมันจะนำมาให้บิดาในโอกาสพิเศษช่วงหล่นลงพื้นแตกกระจายอย่างของไร้ค่า และก่อนที่บอดีการ์ตซึ่งติดตามมาด้วยจะห้ามเธอทัน เด็กสาวก็วิ่งตรงเข้าไปในกองเพลิงเสียแล้ว

การวิ่งเข้ามาในที่แบบนี้ ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้ว่าสมรภูมิแห่งความขัดแย้งจบลงดีแล้วหรือไม่ เท่ากับเป็นการรันทหาที่ตาย

แต่ทั้งๆ ที่รู้เช่นนั้น เธอก็มิได้เกรงกลัว

เสียงสะท้อนจากการวิ่งคงจะเป็นเสียงเดียวที่ตั้งก้องไปทั้งโถงทางเดินอันเงียบเชียบแห่งนี้ ถึงแม้จะมีกลุ่มม่านควันหนาแน่นปกคลุมเต็มไปหมด แต่มันก็ไม่อาจบดบังโอแห่งมรณะ ซึ่งกำลังแผ่กระจายไปทุกส่วนของคฤหาสน์ได้

โลหิตสีแดงสดสาตรากระจายไปทั่วทุกหย่อมอย่าง เด็กสาวมองเห็นหลายใบหน้าคุ่นตา ทั้งแม่บ้าน พ่อบ้าน นอนระเกะระกะสิ้นใจตายตามทางที่วิ่งผ่าน บางศพหงาย บางศพคว่ำ เนื้อหนังมังสาที่เคยเต่งตึงคดงอ บางศพกำลังติดไฟ และเริ่มจะไหม้เป็นตอตะโก ไม่เว้นแม้แต่เหล่าบอดีการ์ตฝีมือดีของตระกูลก็ด้วย พวกเขากลายเป็นศพอย่างน่าเวทนาพร้อมอาวุธคู่มือตกอยู่ใกล้ตัว

กลิ่นคาวคละคลุ้งของโลหิตผสมกับกลิ่นไหม้ของเนื้อมนุษย์ทำให้เด็กสาวรู้สึกอยากอาเจียน ถึงเหตุการณ์จะเลวร้ายถึงขีดสุดเพียงใด แต่เธอก็ยังหวัง...หวังว่าคนที่เธอรักที่สุดในชีวิตจะปลอดภัย

ร่างบอบบางออกแรงวิ่งเต็มฝีเท้า ฝ่าไอร้อนซึ่งกำลังลามเลียกัดกินบันไดสีทองประดับรูปหัวสิงโตบนชั้นที่สี่ของคฤหาสน์ ตรงไปยังห้องทำงานของบิดา

เธอต้องไปดู ไปดูให้เห็นกับตาว่าท่านปลอดภัยดี

แต่แล้วความหวังของเธอก็มีอันพังทลายลงไปเมื่อเห็นสภาพห้องทำงานซึ่งแทบไม่เหลือเค้าเดิม เช่นเดียวกับเจ้าของห้องซึ่งนอนตาเบิกโพลงจมกองเลือดสิ้นใจอยู่บนพื้น

“ค...คุณพ่อ!”

“ไม่จริง!...ไม่จริงใช่ไหม”

พลันทุกอย่างในชีวิตก็มีดับลงกะทันหัน เด็กสาวรู้สึกคำอธิษฐานไปหมดอยากจะกรี๊ดร้องให้สาสมกับความเจ็บปวดนี้ แต่ก็ทำไม่ได้ ความเจ็บปวดนี้มันทุกข์ทรมานเกินกว่าจะเปลี่ยนเป็นน้ำตาเสียด้วยซ้ำ

อาจเพราะมัวจมอยู่กับความเศร้าโศก ทำให้เธอเพิ่งจะสังเกตเห็นว่าข้างศพบิดานั้นปรากฏกายบุคคลผู้หนึ่งซึ่งเธอไม่รู้จักมาก่อน ชายร่างสูงใหญ่สวมชุดสีดำสนิท เนื้อตัวเปราะเปื้อนไปด้วยโลหิต กำลังยอบตัวลงข้างศพบิดาเธออย่างต้องการตรวจดูให้แน่ใจว่าประมุขของบ้านไม่อาจฟื้นคืนชีวิตมาได้อีก

ฆาตกร...เขาคือฆาตกรที่ฆ่าทุกคน!

บุรุษผู้นั้นขยับเคลื่อนไหวเมื่อเห็นการบุกรุกของเด็กสาว เธอคงจะเข้ามาถูกที่ถูกเวลาเป็นแน่ เพราะสมาชิกคนเดียวของบ้านที่ไม่ควรจะเหลือรอดได้จึงมาสู้อยู่มีอภิญญาจักราชเองแล้ว

แม่น้ไบหน้าซอกอีกฝ่ายจะถูกปกปิดมิดชิดด้วยผ้าสีดำเกือบครึ่งก่อนไบหน้าก็ตาม แต่อะไรบางอย่างจากตัวเขาทำให้เธอรู้สึกหวาดกลัวจนถึงชั่วหัวใจรั้งสั่นแห่งความเลียดเย็นและไร้ความปรานีฉานฉายมาจากดวงตาสีทองอำพันคู่นั้น

ดวงตาแบบนั้นมันอะไรกัน น่ากลัว...น่ากลัวเหลือเกิน!

เด็กสาวรู้สึกว่าขาดตนเองไม่มีแรง เซถอยไปด้านหลัง รู้ดีว่าสายเกินไปเสียแล้วที่จะหลบหนีออกจากที่นี้ เห็นได้จากการที่อีกฝ่ายทรงตัวลุกขึ้นยืน พร้อมเล็งอาวุธปืนมาที่เธออย่างไม่ลังเล

จบแล้ว...มันคงจะจบสิ้นลงเพียงตรงนี้

เด็กสาวหลับตาลง สติสัมปชัญญะของเธอใกล้จะหลุดลอย ร่างกายโง่แงงในขณะที่วาระสุดท้ายของชีวิตเดินทางมาถึง

ปัง!

เจ็บเหลือเกิน คุณพ่อก็เจ็บเช่นนี้เหมือนกันหรือ...เธอรู้สึกถึงโลหิตซึ่งพรุ่งพรู่ออกมาจากร่าง ก่อนที่ทุกอย่างจะมีดับไปพร้อมลมหายใจเฮือกสุดท้าย

วันวิาวห์

เป็นอีกคืนแล้วที่ลินกริตร้องสะดุ้งตื่นกลางดึก นับแต่เรื่องเลวร้ายได้ผ่านพ้นไป แทบจะไม่มีคืนไหนเลยที่เธอไม่ฝันเห็นภาพบรรยากาศแห่งความสูญเสียในอดีต หญิงสาวในชุดนอนตัวยาวสีขาวหอบหายใจถี่ เหงื่อแตกซึมเต็มใบหน้าสวยได้รูป หัวใจเต้นรัวถี่ยับในอก เธอใช้มือเสยเส้นผมยาวสลวยดำขลับออกจากดวงตา มืออีกข้างวางทาบลงบนอกเพื่อเตือนให้ตนเองสงบลง

กว่าครู่ใหญ่ที่ลมหายใจถี่กระชั้น และหัวใจของเธอจะกลับสู่สภาวะปกติ ภายในห้องนอนโอ่อ่ายังคงเงียบเชียบและมีตมิด หญิงสาวเอื้อมมือไปเปิดโคมไฟที่โต๊ะข้างเตียงเพื่อดูนาฬิกา ตอนนั้นเพิ่งจะตีหนึ่งกว่า เธอควรจะพักผ่อนต่อ เพื่อเตรียมรับมือกับวันสำคัญในเช้าที่กำลังจะมาถึง แต่หั้งๆ ที่รู้อย่างนั้น เธอกลับข่มตาหลับต่อไม่ได้

ไม่ใช่เพราะกังวลที่วันนี้จะเป็นวันวิาวห์ของเธอ แต่เป็นเพราะความฝันนั้นต่างหาก ถึงเรื่องราวจะผ่านไปนานนับสิบปีแล้ว แต่ความทรงจำเหล่านั้นยังชัดเจนและมันคงจะไม่ปล่อยให้เธอลืมเลือนได้แม้สักวัน เพราะดวงตาของฆาตกรยังคงคอยหลอกหลอนเธอทุกครั้งี่หลับตา

ดวงตาสีทองอำพันซึ่งไร้แววแห่งความปรานีใดๆ ยังคงชัดเจนในห้วงความ

ทรงจำ

ทั้งๆ ที่รู้ว่าคนผิดทั้งหมดถูกดำเนินคดีตามกฎหมายไปแล้ว และคนชั่วช้าคนนั้นก็กำลังใช้กรรมอยู่ในคุก ไม่มีวันจะได้ออกมาเห็นแสงเห็นตะวันอีกตลอดชีวิต แต่เธอก็ไม่อาจลบเลือนความกลัวออกจากจิตใจได้อยู่ดี วันนั้นเธอรอดชีวิตมาได้เพราะได้รับการช่วยเหลือจากบอดี้การ์ดซึ่งติดตามมา

กระนั้นเลยถึงแม้จะรอดมาได้หวุดหวิด แต่การต่อสู้ครั้งนั้นก็ทำให้เธอได้รับบาดเจ็บ และยังมีร่องรอยมาจนถึงปัจจุบัน มือเรียวยาวไปบนแผลเป็นที่เหนือกด้านซ้ายของตนซึ่งเปรียบเสมือนเครื่องเตือนความทรงจำจากเหตุการณ์ครั้งนั้นถึงแม้มันจะไม่เจ็บแล้ว แต่รอยแผลน่าเกลียดนี้ก็ไม่มีวันจางหายไป มันจะอยู่กับเธอตลอดชีวิต คอยย้ำความโศกเศร้าจากการสูญเสียอยู่รำไป

ร่างบางถอนหายใจ ขยับตัวข้ามเตียงแบบสี่เสาไปเปิดลิ้นชักใกล้ๆ เพื่อหยิบยานอนหลับมารับประทานตามความเคยชิน แต่ยังไม่ทันได้ทำเช่นนั้นก็ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงเคาะประตูหน้าห้อง พร้อมกับการปรากฏตัวอย่างหวงใยของใครบางคน

“ลลิน นี่พี่เอง เป็นอะไรหรือเปล่า”

“นุชจรีย์” ญาติผู้พี่ซึ่งที่สนิทที่สุดของเธอก้าวเข้ามาในห้อง ร่างผอมสูงของหล่อนสวมใส่เสื้อคลุมกำมะหยี่เนื้อดีเรียบลื่นสีน้ำตาลทอง เข้ากันดีกับผิวนวลเนียนสีน้ำตาลของหล่อน ใบหน้าของหญิงสาวในยามนี้เต็มไปด้วยประกายแห่งความหวังใยและกังวล เหมือนเช่นทุกครั้งที่ยังรู้ว่าน้องสาวของหล่อนฝันร้าย

“ฝันเรื่องนั้นอีกแล้วหรือ”

“ค่ะ เหมือนทุกที”

คนถูกถามกระซิบตอบ ก่อนจะหยิบขวดยาข้างหัวเตียงมารับประทานราวกับเมื่อครู่ไม่มีอะไรมาขัดจังหวะ แต่นุชจรีย์ไม่ปล่อยให้เธอทำแบบนั้น หล่อนเข้ามาแย่งขวดยาจากมือญาติผู้น้องไปอย่างรวดเร็ว

“ยังใช้ยานอนหลับอยู่อีกหรือ มันไม่ดีรู้ไหม”

“ลลินทราบ แต่ถ้าไม่กินลลินก็ข่มตานอนต่อไม่ได้ ลลินไม่อยากทำพลาดในวันสำคัญแบบนี้ ขอยาคืนให้ลลินเถอะค่ะ”

เวลาดูเป็นผู้เป็นพี่อ่อนลงด้วยความสงสารจับใจ แทนที่จะได้รับขวดยาคืน

ร่างเล็กบางของลลินกลับถูกอีกฝ่ายดึงไปสวมกอดอย่างอ่อนโยน

“พี่นุช...”

“ลลิน บอกพี่ที่ลิวาพี่จะช่วยเธอได้ยังไงดี” มือบางที่ลูบไปบนแผ่นหลังของน้องสาวเริ่มสั่นน้อยๆ เหตุใดชีวิตของน้องสาวจึงได้อาภัพเช่นนี้ ถึงแม้ตลอดสิบปีมานี้หล่อนกับครอบครัวจะทุ่มเทเวลาและความรักให้อย่างไรก็ตาม แต่มันก็ไม่อาจสมานแผลในจิตใจของผู้สูญเสียให้หายดีได้ เธออาจจะยิ้ม เธออาจจะหัวเราะ เธออาจจะรู้สึกดีขึ้น แต่ในจิตใจลึกๆ แล้วนุชจรรย์รู้ดีว่าลลินยังคงกักเก็บความเจ็บปวดไว้กับตัวเอง เห็นได้จากการที่เธอยอมทิ้งทั้งชีวิตเพื่อแต่งงานกับคู่หมั้นคู่หมายสมัยเด็กจากตระกูลผู้ทรงอิทธิพลอีกตระกูลซึ่งไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อน เพียงเพื่อแลกกับการสานต่อความฝันครั้งสุดท้ายของบิดาที่เสียชีวิตไป

“เรื่องแต่งงาน เธอคิดดีแล้วใช่ไหม เปลี่ยนใจตอนนี้ยังพอมีเวลานะ พี่จะไปเรียนให้คุณพ่อพี่ทราบ คุณพ่อเป็นคนมีเหตุผล ท่านคงไม่ว่าอะไร ถ้าเธอ...”

“ไม่ค่ะ ลินอยากแต่ง” หญิงสาวกล่าวเสียงแข็ง นัยน์ตาสวยดูจะมุ่งมั่นเต็มที่ ขณะผลจากอ้อมกอดของพี่สาว “มันเป็นสิ่งเดียวที่ลลินจะทำเพื่อคุณพ่อได้ ถ้าการแต่งงานจะทำให้คุณพ่อมีความสุขและส่งผลดีต่อคุณอา ลินก็เต็มใจทำ”

“แต่นั้นมันชีวิตของเธอทั้งชีวิตเลยนะ ไม่คิดดูให้ดีกว่าหรือ”

“ลลินคิดดีแล้วค่ะ” ว่าที่เจ้าสาวยืนยัน เผยรอยยิ้มซึ่งคิดว่าจะทำให้อีกฝ่ายวางใจได้มากที่สุด “ถึงลลินจะไม่เคยเจอหน้าคู่หมั้นของลลินมาก่อน แต่พี่นุชก็รู้ว่าเราติดต่อกันทางจดหมายและอีเมลกันมานานแล้ว ดูจากทัศนคติของเขาลินเชื่อว่าเขาไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร”

“มันก็จริงที่ว่าเธอสองคนติดต่อกัน แต่ข้อความแบบนั้นน่าจะบั่นแ่่งมา ยิ่งไงก็ได้ แม้แต่รูปภาพของเขาเธอก็ยังไม่เคยเห็นเลยด้วยซ้ำ จริงๆ แล้วเขาอาจไม่ใช่ผู้ชายแบบที่เธอคิดเลยก็ได้ เธอไม่กลัวหรือ”

“ถ้าลลินจะกลัว ลินคงกลัวที่จะไม่ได้ทำตามความปรารถนาของคุณพ่อมากกว่า”

เห็นท่าที่แบบนี้ นุชจรรย์เลยต้องยอมแพ้ ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ “ก็ได้ ถ้าเธอตัดสินใจแล้ว พี่ก็เคารพการตัดสินใจของเธอ”

ลลินสงี่ยมให้พี่สาวเป็นเชิงขอบคุณ ต่อจากนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เธอจะไม่เสียใจในหนทางที่ได้เลือกอย่างเด็ดขาด ต่อให้หนทางนั้นจะปูด้วยกลีบกุหลาบหรือยาพิษก็ตามที

เสียงเปียโนที่บรรเลงบทเพลงอย่างพลิ้วไหวไพเราะจำต้องหยุดลงกะทันหัน เมื่อเสียงฝีเท้าหนักแน่นจากรองเท้าหนังสีดำแว็บดังแทรกมาจากทางเดินหน้าบันได้ฟังปีกขาของคฤหาสน์ ‘รณเดโช’

ชายหนุ่มเมยหย้าขึ้นมาจากแกรนด์เปียโนหลังใหญ่ หันมองเจ้าของฝีเท้าที่ก้าวเดินอย่างรีบเร่งผ่านเพดานโค้งรูปครึ่งวงกลมอันตระการตาของโถงกลางเข้ามา

“คืนนี้ไม่ใช่คืนที่เงียบสงบเช่นเคย... น่าเมื่อหน้ายเสียจริง”

“ขอภัยที่มารบกวนครับ”

‘ภูมินทร์’ นายน้อยของตระกูลใหญ่กลอกตาอย่างหน่ายใจ โบกมือเล็กน้อยเพื่อให้สองสาวสวยซึ่งนั่งอู่อออยู่ข้างกายไปที่อื่นก่อน ในขณะที่ร่างสูงสง่าของผู้มาใหม่ในชุดสูทสีดำสนิทนั้นเดินมาถึงตัวเขาพร้อมค้อมศีรษะลงต่ำ เพื่อจะรายงานข่าวบางอย่างซึ่งเขาเมื่อฟังเติมที่

“มีอะไรอีกล่ะ พวกนั้นเคลื่อนไหวกันอีกแล้วหรือไง”

“ครับ โกดังสินค้าที่ทำเรือของเราสองแห่งเพิ่งจะถูกวางเพลิง”

“นั่นหรือ คราวนี้เป็นฝีมือใคร อย่าบอกนะว่าเป็นฝีมือน้องแพศยานั่นอีก”

“ครับ ดูจากร่องรอยแล้วน่าจะเป็นฝีมือของคนที่ใช้เค็ดเหมียว ‘ลิลลี่ลีเลียด’ เหมือนเคยก่อนๆ”

“บัดซบ!” ทายาทรณเดโชคำรามลั่นอย่างเหลืออด ในอกคงจะคุกรุ่นด้วยความแค้นมาก จึงเปลือยทูกำปั้นลงไปบนเปียโนตรงหน้า ทำให้เกิดเสียงก้องประหลาดขึ้นมากะทันหัน

“ฉันไม่รู้ว่ามีใครจะตามจองล้างจองผลาญเราไปถึงไหน ชักจะเหมิเกริมขึ้นทุกวัน ทำไมพวกแกไม่ตามจับตัวมันมาให้ได้”

“ผมพอมีเบาะแสบ้างแล้ว คนของเรากำลังพยายามอยู่”

“นี่เรียกว่าพยายามแล้วหรือ!” ภูมินทร์ล้วงเอาปืนพกซึ่งเหน็บอยู่กับตัว

ขึ้นมาถึงใส่คนสนิทอย่างเดือดดาล “ความพยายามของแกมันยังมีไม่มากพอ ถ้าแกพยายามมากพอละก็ คงไม่ปล่อยให้เรื่องมันทวนใจฉันอยู่อย่างนี้ เสียแรงที่ฉันอุตส่าห์ให้เป็นมือขวา ไว้ประโยชน์ลึนดี!”

ถึงแม้จะถูกเล็งอาวุธสังหารใส่ แต่ใบหน้าคมคายหล่อเหลาของผู้ต่ำศักดิ์ กว้านั้นแทบจะไม่เปลี่ยนแปลงและผสมอารมณ์ใดๆ เจืออยู่เลย ไม่มีแว่แว่แม้แต่ความกล้วบนัยน์ตาตำลึงคมกริบของเขาเสียด้วยซ้ำ

หากสิ่งนี้ไม่เรียกว่าการรักคืออย่างที่สุด ก็คงเป็นความกล้าหาญ ซึ่งแม้แต่ผู้เป็นเจ้านายเองยังต้องแปลกใจ

“ขอภัยครับ”

นายหนุ่มสูดลมหายใจเข้าลึกและยาว เมื่อได้ยินเรื่องของลิลลี่ลีเลือดที่ไร เขาก็มักจะบับอารมณ์ไม่อยู่ทุกที คิ้วเข้มภายใต้เรือนผมหนาหยักคกสีน้ำตาลขมวด มุ่นเป็นปม ใช้เวลาคู่มือใหญ่กว่าที่เขาจะปรับอารมณ์และค่อยๆ ลดป็นในมือลงได้

“ที่เรื่องมันยืดเยื้อ ก็เพราะคุณพ่อ ติงูทั้งที่ไม่ตีให้ตาย สุดท้ายมันก็กลับมาแวงกัดเราอย่างนี้ ถ้าวันนั้นท่านกำจัดคนของแกิงลูเซียนให้สิ้นซาก นิ่งแพศยา ลิลลี่จะเกิดขึ้นมาทวนใจเราได้หรือ แก่ต้องรีบจับตัวมันนั้นมาให้ได้ อย่าปล่อยให้มันหลบหลู่ตระกูลรณเดโชไปมากกว่านี้”

“ครับ”

คนสนิทค้อมศีรษะลงอย่างนอบน้อมอีกครั้งเพื่อตอบรับคำสั่งของเจ้านาย และก่อนที่เขาจะล่าถอยออกมา ภูมินทร์ก็โพล่งออกมาอย่างนึกอะไรขึ้นได้

“อ้อ! เดี่ยวก่อน พัชร”

พัชรदनัยหยุดนิ่งและหันกลับมาอย่างเตรียมพร้อมรับคำสั่ง

“ดูเหมือนฉันจะลืมอะไรไปบางอย่าง พรุ่งนี้เป็นวันแต่งงานของฉันใช้ไหม”

“ครับ คุณควรจะรีบพักผ่อนเพื่อเตรียมรับวันสำคัญ”

เจ้านายหนุ่มหัวเราะในลำคอ รวากับเห็นว่า การแต่งงานครั้งนี้เป็นเรื่องตลก เสียดัมประดา การแต่งงานของพวกเขาแท้จริงหมายถึงการแพ้อิทธิพลและเกื้อกูลผลประโยชน์ทางธุรกิจซึ่งกันและกัน ไม่ใช่การแต่งงานด้วยความรัก แต่เป็นแค่ ‘งาน’ ขึ้นหนึ่ง ทั้งหมดที่เขาต้องทำ ก็แค่ทำตามที่ประมุขสองตระกูลหมายมั่น ตกลงกันไว้เท่านั้น

จะว่าไปตระกูล ‘อัครเศวต’ ก็เป็นตระกูลที่ทรงอิทธิพลมากพอๆ กับตระกูลรัตนโคธของเขา หากเทียบบารมีกันแล้วก็คงสูสี เปรียบได้ตั้งเสื่อและสิ่งให้แห่งวงการมาเฟีย ด้วยเหตุผลนี้เอง จึงทำให้ผู้ใหญ่ทั้งสองตระกูลเห็นดีใ้การต้องเป็นทองแผ่นเดียวกัน คงจะคิดว่าเก็บค่าตัวไว้ในฐานะมิตรน่าจะปลอดภัยกว่า

“คุณหนูกำพร้าจากตระกูลใหญ่ แก่คิดว่าเธอเป็นยังงัยบ้าง”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังคงรักษาท่าทีนิ่งสงบ คนตั้งคำถามจึงอมยิ้มน้อยๆ พลางหยิบซองเอกสารโยนลงบนโต๊ะไ้เกิ้ลๆ ทำให้รูปถ่ายในซองนั้นกระจายออกมาปรากฏเป็นภาพแอบถ่ายในอิริยาบถต่างๆ ของหญิงสาวหน้าหวานคนหนึ่ง “ถึงหน้าตาจะดูอมทุกข์ไปนิด แต่ก็สวยช่ย่อยใช้ไหม”

“ครับ”

“ครับนี่แปลว่าสวยช่ยไหม ถ้าสวย...งั้นแกชอบไหมล่ะ”

คิ้วเข้มของคนถูกตั้งคำถามขมวดมุ่นชั่ววินาที พร้อมกับความสงสัยที่เอ่อล้น “ผมไม่เข้าใจคำถามของคุณ”

นายหนุ่มเปิดยิ้มมุมปาก จ้องมองคนสนิทซึ่งดูจะไม่ประสีประสาอะไรกับเรื่องแบบนี้เอาเสียเลย จึงต้องเปลี่ยนมาเป็นการพูดตรงๆ แบบไม่อ้อมค้อม “ถ้าชอบล่ะก็ ฉันยกให้”

เกิดความเงิบหน้าอึดอัดแผ่ซ่านไปทั่วทั้งบริเวณ ชั่วอึดใจกว่าที่พัชรदनัยจะตัดสินใจเอ่ยขึ้น “คุณไม่ควรล้อเล่นแบบนี้ มันไม่ดีต่อว่าที่เจ้าสาวของคุณ”

“นี่แกคิดว่าคนอย่างฉันล้อเล่นเป็นด้วยหรือ แกเอาอะไรคิดว่าฉันอยากจะทำางานกับผู้หญิงคนนี้ เธอไม่คู่ควรกับฉันในทุกๆ ด้าน จริงอยู่ที่เธอเคยเป็นลูกสาวของผู้นำตระกูลอัครเศวต แต่นั่นก็เป็นเพียงอดีตไปแล้ว ตอนนั้นเธอไม่มีอะไรเลย เป็นแค่เด็กกำพร้าที่ไม่มีอำนาจบารมี ต้องอยู่ภายใต้ปกปีกของผู้นำตระกูลคนปัจจุบันซึ่งมีศักดิ์เป็นอาเธอเท่านั้น พูดจริงๆ นะฉันสนใจลูกสาวผู้นำคนปัจจุบันมากกว่า เพราะงั้นคุณหนูตักอับคนนั้น ฉันยกให้แกก็แล้วกัน”

ดวงตาคมกล้าของผู้ต่ำศักดิ์ก็กว้างขวางรักษาแววแห่งความนิ่งและเยือกเย็น ขณะกล่าวปฏิเสธอย่างสุภาพ “มิได้ครับ เธอเป็นคู่หมั้นของคุณ”

“คู่หมั้นหรือ ข้าเป็นบ้า แกก็รู้ว่าฉันไม่ได้ยี่หระกับสถานะนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ไม่มีใครในบ้านของฉันที่เห็นด้วยกับการแต่งงานครั้งนี้ แม้แต่คุณแม่ก็ด้วย

ท่านเองก็ยินดีมากกว่าที่จะมีสะใภ้เป็นคนมีบารมีเท่าเทียมกัน คงจะมีแต่คุณพ่อคนเดียวลละมั่งที่ยังหมายมั่นในคำสัญญาของสองตระกูล อยากให้ฉันแต่งงานกับยายคุณหนูตกระป้องคนนี้ได้”

“ถ้านั้นเป็นความตั้งใจของผู้นำตระกูล คุณก็ควรทำตามไม่ใช่หรือ”

“ก็จริง แต่แคงลิมอะไรไปบางอย่าง ตอนนี้นำตระกูลที่ว่ากำลังนอนป่วยไม่ได้สติอยู่ที่โรงพยาบาล เพราะงั้นในแง่ความเป็นจริงแล้ว ฉันนี่ละคือผู้นำของตระกูล”

ว่าแล้วก็เริ่มเคาะนิ้วลงบนคีย์บอร์ดเปียโนตรงหน้าอีกครั้งอย่างสำราญใจ ทำให้บทเพลงแสนไพเราะก้องกังวานไปทั่วทั้งห้องโถงอันวังเวง

“ถ้าเช่นนั้น คุณต้องการให้ผมยกเลิกงานแต่งงานของคุณที่จะมาถึงหรือครับ”

“ไม่ จะไม่มีการยกเลิกอะไรทั้งนั้น ทำแบบนี้จะไปสนุกอะไร” นายน้อยกล่าวอย่างบันเทิงใจ ราวกับมีความคิดแสนสนุกบางอย่างเตรียมไว้แล้ว “ฉันตัดสินใจแล้ว งานวิวาห์จะยังคงดำเนินต่อไปตามกำหนดการเดิม เพียงแต่เจ้าพ่อไม่ใช่ฉัน แต่เป็นแก!”

“คุณท่านต้องไม่พอใจกับความคิดของคุณแน่ คุณกำลังตั้งตัวเป็นศัตรูกับตระกูลอัครเศวต ทั้งๆ ที่มันไม่จำเป็น”

“ใครสน ตอนนี้นั่นคนที่กุมอำนาจก็คือฉัน ไม่ใช่คุณพ่ออีกต่อไปแล้ว และอันที่จริงนะ จะหาว่าฉันเป็นศัตรูกับอัครเศวตก็คงไม่ถูกต้อง ในเมื่อฉันยังตั้งใจจะต้องเป็นทองแผ่นเดียวกับคนตระกูลนั้นอยู่เหมือนเดิม เพียงแต่ไม่ใช่กับผู้หญิงคนนี้ก็เท่านั้น ถึงแกจะไปแทนฉันก็คงไม่มีปัญหาอะไรหรอก เพราะพวกอัครเศวตไม่เคยเห็นฉันอยู่แล้ว ฉันเพิ่งกลับจากต่างประเทศ และแทบจะไม่เคยปรากฏตัวในวงสังคมเสียด้วยซ้ำ”

“ผมไม่ได้ห่วงเรื่องนั้น”

“หึๆ แล้วทำไม หรือว่าแกไม่เห็นด้วยกับความคิดของฉัน”

นัยน์ตาเข้มของพัชรदनัยดูว่างเปล่าและยากจะหยั่งถึงได้จริงๆ แม้จะทำงานด้วยกันมานาน แต่บางครั้งเจ้านายอย่างเขาก็แทบเดาไม่ออกว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่กันแน่

“ความจริงแก่ควรจะขอบคุณในน้ำใจของฉันด้วยซ้ำไปที่หยิบยื่นโอกาสนี้ให้ คนระดับแก่ได้เซยชมของสูงค่าขนาดนี้ ต่อให้มันเป็นของที่ฉันไม่ต้องการแล้วก็เถอะนะ มันก็เป็นบุญวาสนาของแก่แล้วไม่ใช่หรือ ถือเสียว่าเป็นของขวัญชิ้นใหญ่จากฉัน ตอบแทนในความจงรักภักดีของแก่ก็แล้วกัน แค่นี้ก็พอแล้ว ดูแลให้ดีกว่า นี่เป็นคำสั่ง”

ริมฝีปากได้รูปของร่างสูงในชุดสูทดำเข้มแน่นหยุก่นคล้ายอยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่แล้วเขาก็เปลี่ยนใจเป็นค้อมศีรษะตอบรับคำสั่งนั้นอย่างไม่มีข้อโต้เถียง

“ครับ”

รุ่งอรุณแห่งความหวังเคลื่อนมาถึง คฤหาสน์ตระกูลอัศวินเสวตถูกเนรมิตให้กลายเป็นสถานที่จัดงานวิวาห์แสนยิ่งใหญ่ตระการตา ทุกอย่างในงานถูกจัดเตรียมไว้อย่างพิถีพิถันและลงตัวอย่างที่สุด ทั้งซุ้มดอกไม้หลากสีสัน น้ำแข็งซึ่งแกะสลักรูปหงส์ขนาดใหญ่สองตัวซึ่งกำลังเกาะเกี่ยวรำอยู่ท่ามกลางแสงจากโคมไฟระย้ากลางห้องโถง ทำให้บรรยากาศในวันนี้เป็นดังภาพฝันสมบูรณ์แบบดุจเทพนิยาย

“มาทำอะไรตรงนี้จะ ลลิน”

ลลินในชุดเจ้าสาวเปิดไหล่ยาวกรุยกรายสีไข่มุกหันไปตามเสียงเรียก ริมฝีปากสีชมพูปู่อ่อนซึ่งดูรับกันดีกับผิวขาวจั๊ตราวหิมะของเธอแย้มยิ้มเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าผู้เป็นพี่กำลังเร่งฝีเท้าก้าวผ่านพรมแดงขึ้นบันไดตรงมาที่เธอ พร้อมกับด้วยแม่บ้านคนสนิทอีกสองสามคน

“ลลินกำลังรอเจ้าบ่าวของลลินค่ะ”

นุชจรรย์ซึ่งอยู่ในชุดเดรสสีน้ำเงินอมชมพูห่อหุ้มเธอเสียดสีกับคำตอบที่ได้รับ พลังเอื้อมมือไปจัดแต่งผ้าคลุมศีรษะของอีกฝ่ายให้ดูเรียบร้อย “พี่รู้ว่าเธออยากจะพบหน้าเจ้าบ่าวใจจะขาด แต่เจ้าสาวไม่ควรจะมียืนชะเง้อชะเง้ออยู่ตรงนี้นะจะไม่งามเลย เข้าไปรอด้านในเถอะ อีกเดี๋ยวพิธีก็จะเริ่มแล้ว”

พอได้ยินว่าในอีกไม่กี่นาทีต่อจากนี้พิธีสำคัญก็จะเริ่ม ลลินจึงตระหนกได้ถึงความจริงบางอย่างซึ่งทำให้เธอเป็นกังวลอยู่ลึกๆ จนอดไม่ได้ต้องเปรยถามคน

ใกล้ตัว “นั่นสิคะ พิธีจะเริ่มแล้ว แต่ลินยังไม่เห็นวีแวนท์ภูมินทร์เลย หรือว่าเขาจะไม่มา”

“พูดอะไรอย่างนั้น เขาเป็นพระเอกในงานวันนี้ ต้องมาอยู่แล้ว”

“ไม่รู้สิคะ” ดวงหน้าหวานอยู่ลงพลางถอนหายใจ “ถึงเราจะติดต่อกันมานาน แต่เขาอาจจะไม่ชอบลินก็ได้ ก็ลินหน้าเมื่อเสียขนาดนี้”

“เหลวไหล ลินทั้งสวยทั้งน่ารักขนาดนี้ จะมีผู้ชายคนไหนไม่ชอบเธอบ้าง พี่ว่าเธออย่าคิดมากเลย คุณภูมินทร์คงติดธุระสำคัญอยู่ แต่ยาก็คงมาแหละ เธอก็รู้นี่ว่าวิถีชีวิตของคนในแวดวงเรามาหนักแค่ไหน มีเรื่องให้ต้องทำกันทุกวัน”

ดูเหมือนว่าแค่คำพูดคงยังไม่เพียงพอ เพราะจนแล้วจนรอด สีหน้าของเจ้าสาวก็ยังดูไม่ดีขึ้นสักเท่าไร ดังนั้นนุชจรรย์จึงใช้วิธีอื่นในการปลอบใจ หล่อนเอื้อมรับกล่องไม้จากแม่บ้านซึ่งอยู่ใกล้ๆ เพื่อหยิบปิ่นปักผมซึ่งทำจากเงินเนื้อดีส่งให้อีกฝ่าย “ของขวัญวันแต่งงานสำหรับน้องสาวของพี่จ่ะ”

“ดอกกลีบลีหรือคะ สวยจัง” ลินจ้องมองปิ่นปักผมแวววาวรูปดอกไม้อย่างต้องมนตร์สะกด

นุชจรรย์เปิดยิ้ม ก่อนจะโน้มตัวไปปักปิ่นอันสวยลงบนมวยผมซึ่งถูกเกล้าไว้อย่างดีของเจ้าสาว “มีความสุขมากๆ นะ”

ยังไม่ทันที่ลินจะได้กล่าวขอบคุณในความแสนดีของผู้เป็นพี่ก็ถูกขัดจังหวะด้วยการปรากฏตัวของใครบางคนเสียก่อน

‘บดินทร์’ ประมุขของตระกูลอัครเศวตเพิ่งจะเดินทางมาถึงคฤหาสน์พร้อมกับบาทหลวงที่อุตสาหะไปเชิญมาจากโบสถ์ชื่อดังในตัวเมือง

“ว่ายังไงสองสาว ค่ะอะไรกันอยู่”

“ความลับระหว่างสาวๆ ค่ะคุณพ่อ”

นุชจรรย์แสร์กกล่าวอย่างมีลึกลับคมคายใน ทำเอาผู้เป็นบิดาต้องหัวเราะออกมา แม้มายนอกจะดูเป็นเพียงชายสูงวัยร่างผอมบางก็ตาม แต่ดวงตาเข้มนิ่งเต็มไปด้วยอำนาจนั้นบ่งบอกถึงบารมี สมฐานะตำแหน่งประมุขคนปัจจุบันเสียจริงๆ

“พ่อเพิ่งจะไปรับบาทหลวงมา หวังว่าคงยังไม่เสียฤกษ์ดี” ใบหน้าแหลมเลี่ยมภายใต้ไร้หนวดเขียวครีมนัยขยับเล็กน้อยเป็นรอยยิ้มพาดผ่าน ก่อนจะหันมาสนทนากับหลานสาว “วันนี้หลานงดงามมาก” เขากล่าวชม “เป็นไงบ้าง ตื่นเต้น

หรือเปล่า”

“นิดหน่อยค่ะ” คนถูกถามตอบยิ้มๆ “จะให้พูดตรงๆ คือลืมนัดข้างกังวรมากกว่า”

“กังวอะไรอี”

“ลืมนัดจะไปทำอะไรพลาดไปในวันสำคัญแบบนี้ คุณอาที่รู้ใช้ไหมคะ ว่าลืมนัดคอยวันนี้มาทั้งชีวิต เพราะมันเป็นสิ่งเดียวที่ลืมนัดจะทำให้คุณพ่อที่จากไปแล้วได้”

“อาว์ๆ” บดินทร์เอื้อมมือไปแตะบ่าของอีกฝ่ายอย่างให้ความมั่นใจ “พี่บุริศร์คงกำลังมองดูหลานอยู่บนสวรรค์เป็นแน่ อาเชื่อแบบนั้น วางใจเถอะ จะไม่มีอะไรผิดพลาดหรือขาดตกบกพร่องไปในวันวิവാหของหลาน”

ต่อให้ทุกคนจะยืนยันเป็นมั่นเป็นเหมาะขอให้เธอวางใจก็ตาม แต่ด้วยสัญชาตญาณลึกๆ แล้วลลินรู้ว่าเบื้องหลังงานพิธีอันสมบูรณ์แบบนี้มีบางสิ่งที่ไม่ดีพลาดไป แต่มันคืออะไรกันเล่า เธอเองก็ตอบไม่ได้เช่นกัน

จนกระทั่งงานพิธีล่วงเลยไปโดยไร้เงาของเจ้าบ่าว เธอจึงพอเห็นคำตอบได้แจ่มชัดขึ้น เสียงซุบซิบของแขกเหรื่อในงานเริ่มดังขึ้น พวกเขาคงกำลังสงสัยในสิ่งเดียวกับเธออยู่เป็นแน่ ว่าเจ้าบ่าวของเธอหายไปอยู่ที่ใด

หนีไปแล้วหรือ...เขาเกลียดเธอมากขนาดนั้นเลยหรือ เธอเฝ้าถามตัวเองแม้ดวงตาสวยจะเต็มไปด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง แต่เธอก็บังคับตนเองให้รอคอยอย่างสงบอยู่หน้าแท่นพิธี

ช่อดอกไม้ในมือเริ่มลั่นน้อยๆ ในขณะที่ช่วงเวลาแห่งการรอคอยดูเหมือนจะเนิ่นนานทั้งชีวิต...และแล้วปาฏิหาริย์ที่เธอภาวนาก็เกิดขึ้น

รถลีมูซีนสีดำแล่นมาจอดเทียบหน้าคฤหาสน์ พร้อมกับการปรากฏตัวของใครบางคน ซึ่งกลุ่มผู้อารักขากำลังกุกกักเข้าไปเปิดประตูรถและโค้งคำนับอย่างเคารพ

บุรุษหนุ่มผู้หนึ่งก้าวลงมาจากรถ เขาเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่อยู่ในชุดสูทสีดำสนิท ไหล่กว้างกำยำเกินกว่าจะเป็นลักษณะชายไทย ชายปริศนาดังกล่าวกำลังเดินเข้ามาในบริเวณพิธีด้วยฝีเท้าซึ่งหนักแน่นมั่นคง และงามสง่าเกินใคร

เสียงฝีเท้าจากรองเท้าหนังเงาวิ่งสะท่อนก้องไปทั่วทั้งโถงทางเดิน แม้
ใบหน้าคมคายราวกับรูปสลักนั้นจะปรากฏแววเรียบเฉย ทว่านัยน์ตาคมกริบ
คู่นั้นกลับสะกดทุกคนให้อยู่ในภวังค์ได้

เขาจ้องนิ่งมายังทางเมืองหน้า เดินตรงไปที่แท่นพิธีซึ่งมีเจ้าสาวผู้โดดเด่นเดี่ยว
รอคอยอยู่

นี่หรือคือ ‘ภูมินทร์’ เจ้าบ่าวที่เธอรอคอย

๒

กินเข้าหอ

ลลินมองสำรวจชายหนุ่มซึ่งเพิ่งก้าวเข้ามายืนเคียงข้างเธอ ถึงแม้จะมองผ่านผ้าคลุมหน้า แต่เค้าหน้าคมคายราวกับรูปประติมากรรมเทพเจ้ากรีกนั้นก็กลับสะกดตาเธอยิ่งนัก

โครงหน้าได้รูปปรับจุกโด่งเป็นสัน นัยน์ตาสีนิลใต้คิ้วเข้มมองตรงไปยังแท่นพิธีเบื้องหน้า ริมฝีปากรูปกระจับแม้จะไม่ได้ยิ้มหรือแสดงอารมณ์ใดก็ตาม แต่ก็น่าหลงใหลเสียจนผู้เฝ้ามองแทบละลายตาไม่ได้

หญิงสาวส่งยิ้มให้ชายผู้มาใหม่ หวังเพียงเพื่อจะผูกมิตรและขอบคุณที่ไม่หนีหายไปไหน แต่น่าเสียดายที่ความตั้งใจนี้ส่งไปไม่ถึงอีกฝ่าย เพราะจนแล้วจนรอด เขาก็แทบไม่ได้หันมองเธออยู่ดี

งานพิธีดำเนินต่อไปตามปกติ จนกระทั่งถึงเวลาที่คู่บ่าวสาวต้องแลกแหวนกันสวม

ลลินเลือกแหวนมรกตประจำตระกูลซึ่งได้รับตกทอดมาจากคุณพ่อของเธอเป็นเครื่องหมั้นหมายในวันนี้ เธอค่อยๆ สวมมันลงบนนิ้วชี้แข็งแรงของคู่ชีวิตเมื่อเรียบร้อยแล้วจึงถึงคราวที่เจ้าบ่าวจะเป็นผู้สวมให้เธอบ้าง

แต่แล้วสิ่งที่ทำให้ลลินแปลกใจ เห็นจะเป็นแหวนซึ่งอีกฝ่ายเตรียมมาในพิธี

ชายหนุ่มเปิดกล่องกำมะหยี่และหยิบแหวนเพชรทรงมาร์ควิส^๑ งามขึ้นมา แม้แหวนวงดังกล่าวจะสวยสักเพียงใด แต่ก็เป็นที่อันรู้กันดีว่ามันไม่ใช่แหวนประจำตระกูลรณเดโช ซึ่งเป็นแหวนทองคำประดับหัวทับทิม

ถึงแม้จะรู้เช่นนั้น หญิงสาวก็ไม่ได้รู้สึกรังเกียจที่จะต้องรับแหวนวงนี้ไว้ เพราะถือว่าเป็นของล้ำค่าจากคู่ชีวิต นิ้วเรียวยาวดูแข็งเกร่ง ทว่าพอได้สัมผัสแล้วกลับนิ่มนวลและอ่อนโยนกว่าที่เธอคิดนึก เขาจับมือเธอไปประคอง ก่อนจะค่อยๆ บรรจงสวมแหวนเพชรบนนิ้วของเธอ ในวินาทีนั้นเอง ครั้งแรกที่ดวงตาคมกล้ำสบตาเธอตรงๆ

“จุมพิตเจ้าสาวได้”

บาทหลวงให้สัญญาตามพิธี ขั้นตอนนี้เองทำให้เธอรู้สึกประหม่าเอาการ ทั้งๆ ที่เขาและเธอก็ชานิสัยใจคอผ่านตัวอักษรกันมานานแล้ว แต่พอถึงเวลาจริงๆ เธอกลับไม่ชินเสียเลย อาจจะเป็นเพราะลึกๆ แล้วเธอยังรู้สึกว่าเป็นคนแปลกหน้าอยู่ดี

ผ้าคลุมหน้าของหญิงสาวถูกเลิกขึ้น พร้อมกับ กับร่างหนาขยับเข้ามาใกล้ ใกล้จนได้กลิ่นหอมจางๆ จากเรือนกายของเขา มืออุ่นสัมผัสข้างแก้มของเธอเพื่อประคองดวงหน้างาม หญิงสาวรู้สึกวุ่นวายกับหน้าตนเองร้อนผ่าวขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่ใบหน้าคมคายนั้นโน้มต่ำลงมาหาเธอ ดวงตาสวยหลับปริ้ม พยายามทำใจให้นิ่งเพื่อเตรียมพร้อมรับสัญลักษณ์แห่งความฝันทั้งหมดทั้งปวงของเธอ

ดูเหมือนว่าเขาจะเปลี่ยนใจในวินาทีสุดท้าย ก่อนที่ริมฝีปากของคนที่ทั้งคู่จะแนบสนิทเป็นเนื้อเดียวกัน เขากลับเปลี่ยนนงศาและหยุดมันไว้เพียงเท่านั้น โดยใช้ประโยชน์จากอุ้งมือซึ่งประคองดวงหน้าเธออยู่นั้นเป็นเครื่องอำพรางสายตาจากบุคคลในงาน

^๑ มาร์ควิส (Marquise) รูปทรงหนึ่งของเพชร รู้จักกันในอีกชื่อว่าเป็นเวท (Navette) ซึ่งแปลว่า เรือเล็กในภาษาฝรั่งเศส มีลักษณะยาว บาง พร้อมมุมแหลมที่หัวและท้ายคล้ายรูปเรือ การเจียรระไนทรงมาร์ควิสนี้จะทำให้เพชรมีความเปลวบางมากกว่าทรงอื่นๆ โดยเฉพาะในจุดปลายแหลมหัวท้าย จากตำนานเชื่อกันว่าพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ แห่งฝรั่งเศสทรงให้ออกแบบเพชรรูปทรงนี้ขึ้นมา เพื่อเป็นเกียรติแด่พระสนมของพระองค์ โดยรูปทรงดังกล่าวได้แรงบันดาลใจมาจากรอยยิ้มของพระนางนั้นเอง

ลลินสัมผัสขึ้นด้วยความรู้สึกงงหนัก จริงอยู่ที่ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าจุมพิตนี่มีอะไรผิดแปลกไป แต่เธอก็อดเก็บคำถามไว้ในใจไม่ได้ เหตุใดเขาจึงไม่ยอมจุมพิตเธอกันนะ

แขกหรือในงานต่างพากันแสดงความยินดีและปรบมือกันเกรียวกราว บรรยายกาศิในงานดูจะครึกครื้นมากขึ้นเมื่อถึงช่วงเวลาที่เจ้าสาวจะโยนช่อดอกไม้

ลลินแอบรู้สึกดีใจไม่น้อยที่เห็นว่าใครได้รับช่อดอกไม้ต่อจากเธอ...นุชจรีนี่นั่นเอง ต้องขอบคุณคุณอนาตินทร์ที่อุตส่าห์เป็นธุระเชิญเจ้าหน้าที่จากอำเภอมาจดทะเบียนสมรสให้เธอถึงที่

ในขณะที่ทุกคนกำลังสำราญไปกับงานเลี้ยงฉลองพิธีมงคล เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา คู่บ่าวสาวจึงแยกตัวมาทำธุระเรื่องทะเบียนสมรส

“เชิญนั่ง แล้วลงลายมือชื่อตรงนี้เลยครับ”

“ค่ะ” หญิงสาวทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ตัวหูลู ก่อนจะหยิบปากกาบนโต๊ะขึ้นมาเซ็นชื่อในทะเบียนสมรสตามที่เจ้าหน้าที่บอกโดยไม่ลังเล เมื่อเรียบร้อยแล้วเธอก็หันไปทางชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ติดกัน “เป็นอะไรไปละคะพี่ภูมินทร์” เธอมองเขาอย่างมีคำถาม เพราะจนแล้วจนรอดฝ่ายนั้นก็ยังไม่ถือปากกาข้างหนึ่งในมือราวกับคิดอะไรบางอย่างอยู่

“เจ้าหน้าที่เขารออยู่นะคะ ไม่รีบเซ็นล่ะ”

ดวงตาคู่คมมองกลับมาที่เธอแวบหนึ่ง เต็มไปด้วยความรู้สึกซึ่งยากจะหยั่งถึง

และแล้วราวกับตัดสินใจได้ เขาค่อยๆ จดปากกาลากตัวดเป็นลายเซ็นอย่างงดงามลงบนทะเบียนสมรสตรงหน้า

“ยินดีด้วยนะครับ ตอนนี้นักคุณเป็นสามีภรรยาที่ถูกต้องกันตามกฎหมายแล้ว ขอให้รักษาความรักนี้ไปตราบนานเท่านานนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

ลลินยิ้มแย้มรับคำอวยพร ยังไม่ทันจะได้พิจารณาทะเบียนสมรสให้ชื่นใจ ก็ถูกนุชจรีซึ่งยิ้มหน้าระรื่นเข้ามาชักชวนไปเต็นท์รับในงานฉลอง

“คู่บ่าวสาวต้องเป็นผู้เปิดฟลอร์เต้นรำในคืนนี้นะจ๊ะ”

หล่อนย้ำจริงจัง ทำเอาคนเป็นน้องไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไร ลำพังตัวเธอไม่มีปัญหาในการเดินร่าหрок แต่ที่เป็นกังวลก็เพราะเธอไม่แน่ใจว่า ‘สามี’ ของเธอนั้นจะเห็นดีด้วยในความคิดนี้หรือไม่ ตั้งแต่งงานพิธีแล้ว ที่เขาเอาแต่รักษาท่าทีนิ่งสงบ ไม่แม้แต่จะพูดอะไรออกมาสักคำด้วยซ้ำ

“เออ พี่ภูมินทร์คะ” หญิงสาวเริ่มต้นอย่างระมัดระวัง “จะเป็นอะไรไหม ถ้าเราจะ...”

โชคยังดีที่หญิงสาวไม่ต้องสรรหาคำมาพูดให้มากความ ข้อเสนอของเธอก็ดูจะได้รับการตอบรับเสียก่อน เห็นได้จากการที่ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน และยื่นมือมาตรงหน้าเธอ

ลลिनคลายยิ้ม ก่อนจะวางมือลงบนอุ้งมืออุ่นของอีกฝ่าย ปล่อยให้เขาพาไปกลางพลอร์เต้นรำ ทุกสายตาในงานพากันจับจ้องมาอย่างอิจฉา

หากไม่นับในพิธีแล้ว นี่คงเป็นครั้งแรกที่เธอได้ใกล้ชิดกับชายผู้ขึ้นชื่อว่าเป็นสามีที่ถูกต้องตามกฎหมายของเธอขนาดนี้ เขาเป็นคู่เต้นที่พิเศษมาก ทุกการเยื้องย่างและเคลื่อนไหวของเขาช่างดูสง่างามไปเสียหมด รวากับได้รับการฝึกฝนและอบรมมาอย่างดี สมแล้วที่เป็นคนจากตระกูลรัตนเดโช

นาผิดหวังที่วันนี้เธอไม่ได้พบกับญาติผู้ใหญ่ฝ่ายเขา บิดาของภูมินทร์นั้นนอนป่วยไม่ได้สติอยู่ที่โรงพยาบาล ส่วนมารดาที่ยุงกับการบินไปต่างประเทศเพื่อเจรจาธุรกิจ วันนี้พวกเขาจึงไม่ได้มาร่วมงาน กระนั้นเลย ‘สะใภ้ป้ายแดง’ ก็ตั้งใจไว้แล้วว่าต้องหาโอกาสไปกราบพวกท่านให้ได้

ดวงตากลมโตนงหน้าขึ้นมองเจ้าบ่าวอย่างพินิจพิจารณา ถึงแม้ภายนอกจะดูเยียบขรึมและเย็นชา แต่เขาก็ปฏิบัติต่อเธออย่างดีและสุภาพ ซึ่งนั่นทำให้เธอรู้สึกใจชื้นและคลายกังวลไปได้บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่องานฉลองสิ้นสุดลง และถึงเวลาที่จะต้องส่งตัวคู่บ่าวสาวเข้าห้องหอ

เรือนหอของพวกเขาถูกเตรียมการและปลูกสร้างมาหลายปีแล้ว เป็นคฤหาสน์หลังใหญ่ ก่อด้วยอิฐสีเทาควนบุรี มีอาณาเขตกว้างขวาง ล้อมรอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน บ่อน้ำพุตระการตา สวนดอกไม้สีไต้ล่ออังกฤษ ถูกจัดแต่งไว้อย่างดี แต่ที่ลลินชอบที่สุดเห็นจะเป็นสถานที่ตั้งของมัน

ถึงแม้จะยังคงอยู่ในอาณาจักรเวทน์ใกล้กับคฤหาสน์ของบดินทร์ก็ตาม แต่ ณ จุดนี้ หากมองจากหน้าต่างชั้นบนของตัวบ้านแล้ว เธอจะสามารถมองเห็นยอดหลังคาซึ่งถูกไฟไหม้ของคฤหาสน์หลังเก่าที่เธอเคยใช้ชีวิตอยู่กับบิดาได้ แม้มันจะเป็นความทรงจำอันแสนเจ็บปวด แต่เธอก็ไม่ต้องการลืมมันไปเสียทีเดียว เพราะในความโศกเศร้านั้น ยังมีภาพแห่งความสุขของวันวานล่องลอยมาปะปนให้ได้คิดถึงเสมอ และเหนือสิ่งอื่นใด เธอรู้อันบิดากำลังเฝ้าดูเธออยู่ เธอจึงขอให้คุณอาเก็บรักษาคฤหาสน์หลังเก่านี้ไว้ เพื่อเป็นสิ่งระลึกถึงบิดา

คู่บ่าวสาวเดินทางมาถึงเรือนหอตามฤกษ์ ช่วงเวลาแห่งการให้พรจากญาติผู้ใหญ่จะสั้นไปในความรู้สึกของลลิน ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะมีเพียงผู้ใหญ่ฝ่ายเธอฝ่ายเดียวที่มาร่วมงาน

ครั้นบดินทร์และนุชจรรย์อวยพรให้พวกเขาเร็วบร้อยแล้ว พิธีการจึงยุติลงเพียงเท่านั้น ในที่สุดแล้วคู่บ่าวสาวมือใหม่ก็ถูกทิ้งให้อยู่ด้วยกันตามลำพัง

หญิงสาวมองสำรวจบรรยากาศภายในห้องหอซึ่งตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นอายแห่งความหวานอย่างประหม่าเอากการ เตียงสี่เสาประดับม่านกำมะหยี่สีแดงเข้มหลังใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่กลางห้องภายใต้เพดานโค้งสีขาวเล่นลลลวดลาย

กลีบดอกกุหลาบสีชมพูกระจัดกระจายอยู่บนผ้าปูที่นอนขาวสะอาดเรียบร้อย เทียนหอมในห้องหาวมโหว่ให้แสงสว่างกระจ้อบร้อย ทว่าส่งกลิ่นหอมจางๆ สดชื่นคล้ายดอกไม้ป่าตลอดเวลา แสงจากเปลวไฟเล็กสั้นโหว่ไปตามแรงลมบางเบาซึ่งพัดผ่านเข้ามาจากหน้าต่างบานใหญ่ที่เปิดแง้ม

เป็นช่วงเวลาที่น้ำอึดอัดเสียจริง เจ้าสาวป้ายแดงรู้สึกแก็ๆ กังๆ ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรในเวลานี้ ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจที่ตัวเองนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ใช้เวลาดูรูปถ่ายจากกล้องโพลารอยด์ซึ่งนุชจรรย์ถ่ายเอาไว้พอสมควรในงานมงคลวันนี้

“พี่นุชถ่ายภาพแก็ง สวยทุกภาพ” หญิงสาวกล่าวชื่นชม ตั้งใจจะเปิดประเด็นสนทนาเรื่องภาพถ่ายกับคนที่อยู่ด้วยกันเพื่อลดความเคอะเขินลง แต่ก็ไม่แน่ใจอยู่ดีว่าอีกฝ่ายฟังอยู่หรือไม่ และเธอก็ไม่หาญกล้าพอที่จะหันไปมองว่าเขายืนอยู่ตรงไหน และทำอะไรอยู่เสียด้วยสิ “ถ้าลลินมีโอกาส ลินก็อยากจะเรียนถ่ายภาพสักครั้ง ดูน่าสนุกดี พี่ภูมินทร์ล่ะคะ สนใจการถ่ายภาพหรือเปล่า”

หัวข้อสนทนาของเธอคงจะไม่ตรงใจอีกฝ่ายสักเท่าไร เห็นได้จากความเงิบซึ่งเขาสื่อสารกลับมา เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงต้องหาประเด็นน่าสนใจใหม่มาพูดคุย แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่ได้ตอบโต้อะไรกลับมา ในที่สุดเธอก็ยอมแพ้ปล่อยให้บรรยากาศอึมครึมต่อไปอย่างที่มีนัยเป็น มีอบางหยิบของเอกสารบนโต๊ะขึ้นมา ก่อนจะล้วงหยิบทะเบียนสมรสออกจากซองมาพิจารณาเป็นครั้งแรก... ในที่สุดแล้วเธอก็มีวันนี้ วันที่เธอได้ทำตามความฝันสุดท้ายและกอบกู้ชื่อเสียงของคุณพ่อเสียที หัวใจของเธออึมเิบและพองโต คงไม่มีอะไรที่จะมาทำให้ความสุขนี้มลายหายไป

แต่แล้วมันกลับไม่เป็นเช่นนั้น

เพียงชั่วพริบตา ความสุขของเธอกลับพังทลายลงเมื่อสายตาสลับเหลือบไปเห็นลายมือชื่อของสามีบนใบสำคัญการสมรส ดวงตากลมโตของหญิงสาวเมิกโปลงขึ้นอย่างไม่อยากเชื่อ ต้องมีอะไรผิดพลาดไปสักอย่างแน่ๆ

แทนที่จะเป็น ‘ภูมินทร์ รณเดโช’ ซื่อนั้นกลับเป็นชื่อบุคคลที่เธอไม่เคยรู้จักมาก่อน

“พัชรดนัย...” หญิงสาวพึมพำตามชื่อบนกระดาษ รู้สึกว่าลำคอและริมฝีปากแห้งผากขึ้นมาเกาะทันหัน ความมึนงงสับสนพุ่งเข้ามาจับตัวหนาแน่นในหัวไปหมด

ผู้ชายคนนี้เป็นใคร! เจ้าสาวลูกพรวดขึ้นจากที่นั่ง หันขวับมาเผชิญหน้ากับชายหนุ่มที่ตอนนั้นกำลังจ้องมาที่เธอ ณ อีกด้านของห้องเช่นกัน

“นี่มันหมายความว่ายังไง!” ลลินถามเสียงดัง ความรู้สึกหลากหลายพุ่งเข้ามาอย่างประเดประดัง ทั้งตกใจ โกรธ สับสน “ชื่อในทะเบียนสมรสไม่ใช่ภูมินทร์ รณเดโช คุณเป็นใครกันแน่!”

แทนที่จะตอบคำถาม ร่างสูงกลับย่างสามขุมตรงมาที่เธอ

“ฉันถามว่าคุณเป็นใคร”

นัยน์ตานิ่งเฉยคมขมของเขาทำให้หญิงสาวรู้สึกกลัวขึ้นมา จากน้ำเสียงที่เคยมันคงไม่ห้วนไหว กลับค่อยๆ สะท้อนและอ่อนลง ปากคอเริ่มสั่น เริ่มถอยเท้าหนีการรุกไล่ไปทางด้านหลัง เธอไม่รู้อะไรเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้เลย “คุณเป็นใคร คุณไม่ใช่ที่ภูมินทร์”

“ผมไม่ใช่ภูมินทร์” ชายผู้นั้นเอื้อมแอ่นออกมาเป็นครั้งแรก น้ำเสียงทุ้มเข้มเต็มไปด้วยพลังอำนาจเข้ากับเครื่องหน้าอันสมบูรณ์แบบของเขาอย่างไร้ข้อติ “ผมชื่อพัชรดนัย เป็นมือขวาของคุณภูมินทร์”

เจ้าสาวมือใหม่มีงงไปหมด กระนั้นเธอก็ยังพยายามตั้งสติและถามกลับ
ไป “นี่มันเรื่องอะไรกัน คุณมาแต่งงานกับฉันทำไม ต้องการอะไรกันแน่”

“ผมแค่ทำตามที่คุณภูมินทร์สั่ง เจ้านายของผมไม่ต้องการแต่งงานกับคุณเลยส่งผมมาแทนที่เท่านั้น”

คำตอบเรียบง่ายนั้นเปรียบสายฟ้าฟาดลงมากลางใจ “คุณพูดว่าจะไรนะ!”

“เจ้านายของผม ยกคุณให้ผม”

เขาย้ำ ยังไม่หยุดก้าวเข้ามาใกล้ ยิ่งฝายนั้นเคลื่อนมาใกล้มากเท่าไร เธอยิ่งรู้สึกไม่ปลอดภัยมากเท่านั้น จึงรีบเท้าถอยหนี จนแผ่นหลังชิดขอบหน้าต่าง

“ถอยไป ไม่ต้องมาใกล้ฉัน!” ยามนี้เธอทั้งรู้สึกโกรธ สับสน ผิดหวังและเสียใจอย่างที่สุด ความรู้สึกหลายอย่างพุ่งเข้ามาประเดประดังเสียจนเธอทำอะไรไม่ถูก เหตุใดภูมินทร์จึงทำเช่นนี้กับเธอได้ ทำเหมือนว่าเธอเป็นสิ่งที่ของที่จะทิ้งที่ยกยให้ใครก็ได้ง่าย ๆ เขาเคยนึกถึงใจเธอบ้างหรือเปล่า

“การแต่งงานครั้งนี้มีความหมายสำหรับฉันมาก พอกลายเป็นคุณแทน สิ่งที่คุณพ่อทำมาทั้งชีวิตก็สูญเปล่า ทั้งศักดิ์ศรีและความหวังของฉันที่จะกอบกู้ชื่อให้คุณพ่อ มันพังทลายไปหมดแล้ว เพราะคุณ!”

“ผมไม่มีทางเลือก ผมต้องทำตามคำสั่ง”

“คำสั่งหรือ ถามจริงๆ คำสั่งนั้นมันสำคัญต่อคุณหนักหรือไง ถ้าเขาสั่งให้คุณไปตายเล่า”

ดวงตาคมกริบยังคงนิ่ง และตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน “ผมก็จะไปตาย”

หญิงสาวอึ้งไป ก่อนจะปล่อยเสียงหัวเราะขมขื่นออกมาคล้ายจะเป็นการสมเพชตนเองในความโง่เขลาอยู่กลายเป็นไป ไม่อยากเชื่อเลยว่าภูมินทร์จะทำเช่นนี้กับเธอได้ เขารังเกียจเธอมากถึงขั้นใช้คนแปลกหน้ามาเข้าวิวากับเธอแทนเขี้ยวหรือไม่ให้เกียรติเธอไม่ว่า แต่ในเขายังไม่ให้เกียรติครอบครัวเธอด้วย และที่เจ็บยิ่งกว่าสิ่งใดก็คือการที่เขาถล่มทำลายความตั้งใจสุดท้ายของบิดาเธอ

การแต่งงานกับทายาทมาเฟียตระกูลใหญ่คือความหวังสุดท้ายในชีวิตเธอ

เพราะมันหมายถึงการฟื้นฟูอำนาจบารมีซึ่งดับสูญไปแล้วของบิดาให้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง การที่ภูมินทร์สมรฐ์ร่วมคิดกับลูกน้อง เล่นละครลับตัวกันแบบนี้ เท่ากับพวกเขาได้ทำลายความหวังหนึ่งเดียวในชีวิตเธอไปจนหมดสิ้นแล้ว

หยดน้ำตาแห่งความร้าวรานเอ่อล้นเต็มย่นตาคู่สวย และก่อนที่พัชร-
ดน้อยจะทันคาดคิด มีอบงก็กระซอกปิ่นปักผมรูปดอกกลีบลีจจากเรือนผมขึ้นมาจ่อ
ที่หน้าอกด้านซ้าย หมายถึงปลิดชีวิตตัวเอง

หากเธอต้องสูญเสียความหวังหนึ่งเดียวนี้อีกก็ไม่ต่างอะไรจากการตายทั้ง
เป็น ดังนั้นสุดท้ายไปจากโลกเสียตอนนี้เลยยังดีกว่า ลินคิดอย่างสิ้นหวัง ก่อน
จะเงื้อปิ่นขึ้น หมายถึงแทงเข้าที่หัวใจตนเอง

แต่ยังไม่ทันที่ปลายแหลมของปิ่นจะปักลงกลางอวัยวะสำคัญ พัชรดน้อยก็
พุ่งเข้ามาขัดขวางเธอเสียก่อน

ถึงแม้จะอยู่ห่างออกไป แต่ร่างหากลับเคลื่อนไหวได้รวดเร็วจนน่าตกใจ
ดวงตาสีนิลสวมวบในแสงสลัว เพียงพริบตาเดียวเขาก็เข้ามาอยู่ประชิดตัวเธอ
เสียแล้ว และแย่งปิ่นออกจากมือคนคิดสั้นได้ทัน

แม้ว่าผลจากการยื้อแย่งจะทำให้ปลายแหลมของมันปักลงบนท่อนแขน
ของผู้ช่วยเหลือจนเกิดบาดแผลก็ตาม แต่ดูเหมือนว่าเจ้าตัวจะไม่สนใจ

“อย่าทำอะไรโง่ๆ คุณไม่จำเป็นต้องตาย”

เขากล่าวเสียงเข้ม ในขณะที่คนโง่ที่ว่าทรุดตัวลงกับพื้นห้อง สะอื้นไห้อย่าง
อดกลั้นไม่อยู่

“คุณไม่เข้าใจหรอก ฉันไม่เหลืออะไรแล้ว ฉันจะทำยังไงดี มันไม่ใช่เพียง
ความปรารถนาสุดท้ายของคุณพ่อ แต่การแต่งงานนี้คือการกอบกู้ชื่อเสียงของ
ท่านด้วย ฉันอยากพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าท่านคือสัญลักษณ์ของความรุ่งโรจน์และ
ยิ่งใหญ่ ไม่ใช่ความพ่ายแพ้ของตระกูล ถ้าเรื่องกลายเป็นแบบนี้แล้ว ฉันก็ไม่รู้จะ
มีชีวิตต่อไปได้อย่างไร ฉันจะอายใจคุณพ่อเหลือเกิน”

เกิดความเงิบขึ้นในห้อง ไม่มีเสียงอะไรนอกจากเสียงลมหายใจและเสียง
สะอื้นไห้แผ่วเบาของหญิงสาว ในที่สุดพัชรดน้อยจึงเป็นฝ่ายพูดขึ้นมาอีกครั้ง

“ถ้ามันสำคัญต่อคุณขนาดนั้น ผมจะช่วยคุณ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นจากอุ้งมือ มองไปหน้าคมคายผ่านม่านน้ำตาขมขมัว

ด้วยความประหลาดใจนัก “หมายความว่ายังไง ที่ว่าคุณจะช่วยฉัน”

“ผมจะพยายามให้ จะปล่อยให้ให้คุณเป็นอิสระตามต้องการ” อีกฝ่ายกล่าวเสียงเข้ม ทิ้งสายตาอ้อยอิ่งไว้ที่คราบน้ำตาเกรอกรังของสาวเจ้า “ในขณะที่เดียวกัน ผมจะช่วยกอบกู้ชื่อของคุณพ่อคุณให้กลับมายิ่งใหญ่อีกครั้ง”

“คุณพูดจริงหรือ!” หญิงสาวนั่งอึ้ง ทวนคำอย่างไม่อยากเชื่อ “ไม่ได้ล้อกันเล่นใช่ไหม”

“ผมพูดจริง หากคุณต้องการทำงานใหญ่ขนาดนี้ แน่แน่นอนว่าคุณต้องการคนคอยช่วยเหลือ ผมจะช่วยคุณเอง เพียงแต่ผมขอเวลาสักระยะเวลาหนึ่ง ในระหว่างนี้คุณคือภรรยาของผมไปก่อน และเมื่อถึงเวลา ซึ่งผมคิดว่าไม่นานหรอก...เราค่อยยุติความสัมพันธ์นี้ และคุณจะได้ทุกสิ่งที่คุณปรารถนา”

ใบหน้ามลายแววดีใจ ประหลาดใจ และไม่ไว้ใจไปในคราวเดียว เธอแทบจะไม่รู้จักรักผู้ชายคนนี้เลย แต่เหตุใดเขาจึงเสนอความช่วยเหลืออย่างหวังดีขนาดนี้ ทั้งหมดนี้หมายความว่าอย่างไรกัน “ทำไมคุณถึงดีกับฉัน หรือนี่ก็เป็นส่วนหนึ่งของคำสั่งเจ้านายคุณด้วยเหมือนกัน”

“ทั้งใช่ และไม่ใช่”

ข้างเป็นคำตอบที่ไม่ช่วยให้เธอเข้าใจสถานการณ์มากขึ้นเอาเสียเลย

“คุณภุมรินทร์สั่งให้ผมดูแลคุณ ดังนั้นเมื่อคุณปรารถนาสิ่งใด ผมก็ควรจะทำ นั่นเรียกว่าดีต่อคุณไม่ใช่หรือ”

ลลิตถอนหายใจให้คนนักตีในคำสั่ง นึกสงสัยว่าหากภุมรินทร์สั่งให้ฆ่าเธอเสีย เขาก็จะลงมือโดยไม่ลังเลเลยใช่ไหม

“ผมรู้ว่าคุณสงสัยและรู้สึกไม่ไว้ใจ”

คนร่างสูงเริ่มพูดอีกครั้ง ยกท่อนแขนซึ่งอาบไปด้วยเลือดจากการถูกปืนปักผมแทงขึ้นมาพิจารณา ไม่รู้ว่าจะคิดไปเองหรือไม่ แต่แวบหนึ่งเธอเห็นว่าดวงตาคมกริบคู่นั้นหวาดขึ้น

“แต่ผมก็มีเหตุผลของผม” เขากล่าวพลางส่งปืนรูปดอกกลิลลี่คืนให้เธอ เครื่องประดับชิ้นสวยหมองลงไปถนัดตาเพราะถูกชโลมด้วยโลหิตสด

“ในเมื่อระหว่างนี้คุณมีเรื่องที่ยากจะทำ ผมเองก็เช่นกัน”

เธอคงไม่ถามหรอกว่าเขามีสิ่งใดที่ต้องทำในระหว่างนี้ จริงที่เขาวานนั้นละ

ทุกคนย่อมมีเหตุผลของตัวเอง ซึ่งเธอไม่ควรที่จะเข้าไปก้าวก่าย ต่อให้ลึกๆ แล้ว เธอยังมีความกังวลอยู่ก็ตาม แต่ขอเพียงเขารับปากว่าจะช่วยเหลือเธอ เธอก็ยินดีที่จะรับข้อเสนอนี้ไว้ สิบปีเธอยังรอมาได้ นี่เพียงแค่ชั่วคราวช่วยยาม ไม่ใช่เวลาที่เหน็ดเหนื่อยเกินกว่าจะรอคอย...

คุณหนูแห่งจักรเศวตลุกขึ้นยืน โบกมือซึ่งอาบไปด้วยน้ำตามีแววแห่งความหวังครั้งใหม่อีกครั้ง ก่อนจะเปล่งเสียงซัดถ้อยซัดคำ

“ตกลง ฉันยินดีรับข้อเสนอ”

๓

เวรสา

หลังจากส่งตัวน้องสาวเข้าห้องหอเรียบร้อยแล้ว นุชจรรย์ก็รีบเดินขึ้น
ก็กลับมายังคฤหาสน์ของตนเอง หญิงสาวขอตัวจากบิดาเพื่อแยกไปพักผ่อนตาม
ประสา ร่างโปร่งบางก้าวเร็วๆ ผ่านสวนสไตล์บาฮิสซังคฤหาสน์ซึ่งใช้เป็นทางลัด
ไปยังห้องพักของตน แต่ยังไม่ทันที่จะได้ผ่านไปถึงจุดหมายก็มีอันต้องหยุด
กะทันหัน เพราะรู้สึกได้ว่ามีเงาของใครบางคนเคลื่อนไหวติดตามมาด้วย

หญิงสาวกระชับผ้าคลุมไหล่ของตน หันมองอย่างระมัดระวังยังทางเดินปู
ด้วยหินซึ่งทอดยาวในแสงสลัวจากโคมไฟข้างทาง ทันใดนั้นก็ปรากฏเงาของบุรุษ
ร่างสูงผู้หนึ่ง

ดวงตามสวดยภายใต้เพนตางอนยาวหรือล่องอย่างเตรียมพร้อม รู้ดีว่าเขาก
ไม่ได้รับเชิญนี้ไม่ใช่บอดีการ์ดผู้ติดตามหล่อนเป็นแน่ เพราะหล่อนขอให้พวกเขา
กลับไปทั้งหมดแล้ว “ใครนะ!”

ร่างของแขกปริศนาขยับย้ายจากเงามืด สืบเท้าเข้ามาในจุดที่มีแสงไฟ จน
ปรากฏดวงหน้าคมคายภายใต้เรือนผมหยักกศสสวยของเขอย่างชัดเจน “สวัสดี
ครับ”

ชายผู้นั้นกล่าวทักทายพร้อมเปิดยิ้มซึ่งคิดว่าน่าจะเป็นมิตรที่สุดให้หล่อน

แต่นุชจรรย์ไม่ยิ้มตอบ เพราะไม่รู้สึกลอยากผูกมิตรกับคนแปลกหน้าสักเท่าไร

“คุณเป็นใคร!” หญิงสาวร้องถาม มองสำรวจอีกฝ่ายตั้งแต่หัวจดเท้า ดูจากการแต่งตัวแล้ว คงเป็นหนึ่งในบอดีการ์ดของตระกูลรณเดโช หล่อนคล้มคล้ายคลับคิดว่า จะเห็นเขาในพิธีวันนี้อยู่ “คนของรณเดโชไซ้ใหม่ มาทำอะไรแถวนี้ งานพิธีจบแล้วทำไมไม่กลับไปเสียล่ะ”

ไม่รู้ว่าคุณพูดของหล่อนฟังดูน่าขบขันหรืออย่างไร ฝ่ายหนึ่งจึงได้ปล่อยหัวเราะออกมา

“ผมแค่อยากเห็นหน้าคุณใกล้ๆ” เขากล่าวพลางผายมือออกมาด้วยท่าที่สบายๆ “อยากเห็นว่าจะของคุณงดงามสมคำเล่าลือหรือเปล่า และก็เป็นอย่างที่เขาว่าจริงๆ คุณงดงามมาก”

คิ้วโก่งของผู้ถูกชมหยักย่นเข้าหากัน ทั้งงุนงงและไม่พอใจไปพร้อมกัน “สามท้าว!” หล่อนตำหนิ “แก๊งฟอลโคบคพร่องในการอบรมคนมากขนาดนี้เสียหรือ รุ่มร่าม ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง”

ชายหนุ่มยกมุมปากขึ้นอย่างนิกขัน “โดนตำหนิแบบนี้ คนที่เป็นผู้นำตระกูลอย่างผมก็รู้สึกละอายใจแะสิครับ”

นุชจรรย์ชะงักไปกับคำพูดแปลกๆ ผู้นำตระกูลอย่างนั้นหรือ หมายความว่าอย่างไร

ยังไม่ทันจะได้ครุ่นคิดอะไรไปมากกว่านี้ ร่างสูงก็ก้าวเข้ามาใกล้หล่อนพร้อมยื่นมือมาตรงหน้า แนะนำตัวเองอย่างเป็นทางการ

“ผม ภูมินทร์ รณเดโช ยินดีที่ได้พบกันเสียทีนะครับ”

ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีส้มขยับค้างอย่างตกใจ หล่อนกำลังจะต่อว่าในความบังอาจของเขาอยู่แล้วที่กล้านำชื่อเจ้านายมาล้อเล่น แต่ก็ต้องกลืนคำพูดลงคอไปจนหมดสิ้น เมื่อสายตาดำล้นไปสะกดุดกับแหวนวงสวยบนนิ้วมือของอีกฝ่าย

แหวนทองคำประดับหัวทับทิมเรืองแสงเมื่ออยู่ในความมืด... นอกเหนือจากความเก๋แก่และงามสง่าอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวแล้ว คงไม่มีใครในวงการที่ไม่รู้ว่านั่นมันเป็นสมบัติประจำของตระกูลรณเดโช ซึ่งตกทอดสืบต่อกันมา

หญิงสาวถึงกับหายใจสะดุด ผงะถอยไปด้านหลัง ‘ผู้ชายคนนี้ คือผู้นำ

ของตระกูลรัตนดีโชอย่างนั้นหรือ เดี่ยวก่อนสิ! ถ้าเขาคือภุมรินทร์ตัวจริง แล้วใครคือคนที่ลลิตึงจะแต่งงานไปด้วยกันเล่า!

บรรยากาศเรือนหอนางจะคลายความตึงเครียดลงเมื่อหญิงสาวตัดลิ้นใจรับข้อเสนอของพัชรดนัย กระนั้นแล้ว การผ่านพ้นคืนนี้ไปก็ไม่ใช่เรื่องง่ายอยู่ดี ร่างบอบบางในชุดเจ้าสาวซึ่งนั่งกอดเข่าอยู่บนโซฟาในห้องซบเซาเคลื่อนไหวถึงแม้พวกเขาจะตกลงกันว่าจะรักษาสถานภาพฉันสามีภรรยาไว้เพียงในนามก็ตาม แต่เธอก็อดกังวลไม่ได้อยู่ดี เบื้องหลังสายตาดูจู้จี้แข็งเย็นเยือกเช่นนั้น เธอเองไม่อาจจินตนาการได้เลยว่าเขาคิดอะไรอยู่ หญิงสาวมองข้ามห้องไปยังรางสูงซึ่งยังคงยืนกอดดอกพิงพึ้งอยู่ที่มุมหนึ่ง “เออ! ถ้าอย่างนั้นคืนนี้...” เธอเอ่ยตะกุกตะกัก

“ไม่ต้องห่วง” เขาตัดบทอย่างล่องรู้ความคิดของเธอ “ผมจะไปนอนที่อื่น” เป็นคำตอบที่ทำให้ภรรยาในนามเบาใจ กระนั้นเลยก่อนที่รางสูงจะหายไปจากห้อง หญิงสาวกลับร้องเรียกเขาเอาไว้เสียก่อน “เดี่ยวก่อน...แผลของคุณไม่เป็นไรหรือ”

“นี่นะหรือ” ชายหนุ่มขำเสีงมองไปยังท่อนแขนซึ่งมีแต่โลหิตเกราะกรังของตนอย่างซาซิบ รวกับเป็นเรื่องธรรมดาสามัญเสียเหลือเกิน “เล็กน้อย”

ลลิตึงขบริมฝีปากอย่างครุ่นคิด ถึงแม้จะได้รับกำยืนยันเช่นนั้น แต่เธอก็รู้สึกไม่สบายใจอยู่ดี ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเธอรู้ว่าอาการบาดเจ็บของเขา เป็นผลพวงมาจากการช่วยเหลือเธอ “รอเดี๋ยวนะ”

เธอบอก ก่อนจะถูกขึ้นและจ้หายเข้าไปในห้องน้ำ และเพียงไม่นานคนตัวเล็กก็กลับมาพร้อมผ้าขนหนูผืนเล็กและแชมพูบรจู้จี้สะอาด “ที่นี่ไม่มีอุปกรณ์ล้างแผล แต่เท่านี้ก็น่าจะพอช่วยได้บ้าง มานั่งตรงนี้สิ คุณควรจะทำแผลสะอาดแผลสักหน่อย”

“ผมไม่เป็นไร”

พัชรดนัยยืนยัน แต่มีหรือที่หญิงสาวจะยอมฟัง ในที่สุดแล้วเธอก็ลากเขามานั่งลงประจำที่เพื่อปฐมพยาบาลจนได้ มีบอบบางนั้นแม้จะนุ่มน้อมดูน่าทะนุถนอมเพียงใด แต่ในเวลาแบบนี้ มือเล็กๆ คู่นี้ก็กลับสามารถทำงานได้อย่าง

คล้องแคล้ว เธอล้างทำความสะอาดแผลของเธออย่างเบามือและหมดจด

“เจ็บหรือเปล่า” ก้มหน้าก้มตาตามไปอย่างนั้นเอง เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายคงไม่ตอบอะไรกลับมา ช่างเถิด จะว่าไปเธอก็เริ่มชินกับนิสัยของคุณสามีกามะลอสืบแล้ว

เมื่อทำความสะอาดแผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ถึงขั้นที่จะปิดบาดแผลนั้นตามขั้นตอน เนื่องจากหาผ้าพันแผลเป็นกิจจะลักษณะไม่ได้ เธอจึงเลือกที่จะใช้ของใกล้มือแทน มือเรียวดีงรีบขึ้นซึ่งถูกเป็นโบรอบเอาจอดก็มาใช้ต่างผ้าพันแผลก่อนจะปิดบาดแผลของพัชรดนัยอย่างตั้งอกตั้งใจ “เท่านี้ก็เรียบร้อยแล้ว”

เธอบอกยิ้มๆ คงเพราะแม้แต่ภูมิใจกับผลงานตนเองอยู่ จึงไม่ทันได้สังเกตว่าแววตาของชายหนุ่มนั้นเปลี่ยนไปเพียงใด

“ขอบคุณครับ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้น หมายถึงยิ้มรับกับคำขอบคุณนั้น ทว่าก็ต้องนิ่งไปกะทันหันเพราะใบหน้าอีกฝ่ายขยับเข้ามาใกล้เธอมากเสียจนแทบจะสัมผัสสสมหายใจของกันและกัน

“คุณมีน้ำใจมาก แต่...”

ท่อนแขนเล็กบางถูกมือใหญ่รวบจับอย่างแน่นหนากะทันหัน แแรงดีงมหาศาลนั้นทำให้ร่างของเธอเสียหลักและเซเข้าสู่แผ่นอกกว้างของอีกฝ่ายอย่างง่ายดาย

“ผมคงต้องขอเตือนคุณไว้อย่าง อย่าทำดีกับผมให้มากจนเกินไปจะดีกว่า”

คนทำดีตกใจจนทำอะไรแทบไม่ถูก สบตานัยน์ตาเข้มซึ่งกำลังวาววับได้ที่บัดนี้เธอเพิ่งตระหนักได้ที่ว่าตนเองกำลังเล่นกับเปลวไฟ มีไอธาร์น้ำแข็งอย่างที่เข้าใจ

“ต่อให้รับปากว่าจะเป็นสามีแคในนามก็ตาม แต่ผมก็เป็นผู้ชาย คุณเข้าใจความหมายใช่ไหม อย่าให้ผมต้องผลอทำให้ของของเจ้านายแปดมืออน อย่าทำดีหรือใกล้ชิดกับผมโดยไม่จำเป็น เพื่อความปลอดภัยของตัวคุณเอง...คุณหนู” เมื่อกกล่าวในสิ่งที่ต้องการแล้ว ชายหนุ่มจึงปล่อยเธอให้เป็นอิสระ ก่อนจะลุกหายออกไปจากห้องทันที

เมื่อบานประตูปิดลง หัวใจซึ่งเต้นกระชันทันก่อนหน้านี้ของลลินจึงค่อยๆ

กลับมาเป็นปกติ เธอยกมือขึ้นทาบอกลางสูดลมหายใจเข้าลึกยาว
พัชรดนัย...ผู้ชายคนนี้เป็นคนแบบไหนกันแน่นะ

นี่คงจะเป็นครั้งแรกที่ตระกुरुณเดโชรับศึกหนักเช่นนี้ ภูมินทร์รู้ว่า
หลังจากความจริงเปิดเผย โนไม่ซ้ำดินทร์คงต้องมาเยี่ยมเยียนเขาถึงหน้าประตู
บ้าน

และก็เป็นอย่างที่คาดจริงด้วย เพราะในเช้าวันต่อมา ประมุขแห่งอัครเสวต
ก็เดินทางมาถึงพร้อมคณะผู้ติดตามซึ่งมีอาวุธครบมือ

หากเปรียบเทียบอารมณ์ของแขกผู้มาใหม่เป็นดั่งไฟแล้ว คงเป็นไฟบรรลัยกัลป์
ซึ่งพร้อมเผาผลาญทุกสิ่งทีขวางหน้าให้วอดวายเป็นแน่ นำเกรงขามจนแม้แต่นรก
ยังต้องขยาด สมดังคำเล่าลือ ยิ่งดีที่เขาพอจะเสถียรสถานการณ์ล่วงหน้าได้ จึง
เตรียมแผนรับมืออย่างดีโดยพยายามเจรจาให้อีกฝ่ายใจเย็นลง จะได้ไม่ต้องเสีย
เลือดเนื้อกันโดยไม่จำเป็น

แต่ทั้งๆ ที่สงบลงมากแล้ว ทว่าสิ่งที่เฒ่าแห่งวงการก็ยังคงฉุนเฉียวไม่หาย
“คุณกล้าทำอย่างนี้ได้ยังไง คิดอยากจะทำตัวเป็นศัตรูกับเรานักใช่ใหม!”

นายน้อยเจ้าของคฤหาสน์เปิดยิ้มเย็น พยายามไม่สนใจแวตามุ่งร้ายของ
อีกฝ่าย “การตั้งตัวเป็นศัตรูกับอัครเสวต ก็เท่ากับการฆ่าตัวตายดีๆ นี่เอง ผม
ไม่ได้โง่ขนาดนั้น”

“ฮึ ถ้าอย่างนั้นสิ่งคุณทำลงไปมันหมายความว่ายังไง คุณยกเลิกการ
แต่งงานเพราะไม่ชอบหลานสาวของผม ผมไม่ว่า แต่ที่คุณทำเหมือนว่าเธอเป็น
สิ่งของ เป็นสมบัติชิ้นหนึ่งที่ยกให้ใครตามอำเภอใจก็ได้ การที่คุณส่งคนไม่มี
หัวนอนปลายเท้าที่โง่ไม่รู้มาเป็นเจ้าบ่าวแทนแบบนี้ ไม่ให้เกียรติกันเลย ผม
ยอมรับไม่ได้”

“ความจริงแล้วคนที่ผมส่งไปแทนไม่ใช่ใครที่โง่ แต่เป็นถึงมือขวาคน
สนิทของผม ที่ได้รับการอบรมและฝึกฝนมาอย่างดี แค่นั้นยังไม่เรียกว่าเป็นการ
ให้เกียรติหลานสาวท่านอีกหรือครับ”

คำกล่าวของภูมินทร์คงไม่ตรงใจสิ่งเฒ่าสักเท่าไร เห็นได้จากการที่เขาลุก
พรูดขึ้น พร้อมชักปืนซึ่งพกติดตัวมา เล็งไปกลางหน้าผากอีกฝ่ายอย่างเด็ดดาด

เมื่อเห็นว่าเจ้านายกำลังจะเป็นอันตราย บอดี้การ์ดซึ่งรายล้อมภูมินทร์อยู่ จึงขยับตัวพร้อมสู้ เช่นเดียวกับทางฝั่งของบดินทร์เอง

“ไม่ต้อง ฉันไม่เป็นไร” ชายหนุ่มยกมือขึ้นเป็นสัญญาณบอกเพื่อให้คนของตนลดปืนในมือลง “เรื่องนี้ควรจะจบลงด้วยการเจรจา ไม่ใช่การเสียเลือดเสียเนื้อ”

“เจรจา?” ชายชราแค่นหัวเราะเย้ยหยัน “จะต้องเจรจาอะไรอีก คุณไม่สำนึกในสิ่งที่ทำลงไปสักนิด นั้นมันชีวิตคู่ของหลานสาวผมทั้งคนเลยนะ”

“เอาละ ถ้ามันทำให้ท่านไม่พอใจขนาดนั้น ผมคงต้องบอกว่าผมรู้สึกเสียใจ และขออภัยเป็นอย่างยิ่งในสิ่งที่ได้ทำลงไป ผมเพียงแค่อยากเล่นสนุกตามประสาเลยทำอะไรรู้เท่าไม่ถึงการณ์ไปบ้าง”

เมื่อได้ยินคำขออภัยแล้ว บดินทร์จึงอารมณ์เย็นขึ้น ลมหายใจหนักหน่วงซึ่งสะท้อนได้ผ่านอกเบาบางลงจนเกือบจะเป็นปกติ มือเหยียวย่นลดปืนในมือลง ทรวดตัวลงนั่งในที่สุด “ถ้าคุณสำนึกได้จริง ผมก็ยินดียรับคำขอโทษนั้นไว้”

ใบหน้าคมคายของชายหนุ่มเริ่มมีรอยยิ้มพาดผ่าน เมื่อเห็นว่าสถานการณ์กำลังคลี่คลายไปได้ด้วยดี

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ คุณจะรับผิดชอบยังไงกับเรื่องนี้ คุณจะทำยังไงกับหนูลลิน”

เป็นช่วงเวลาที่ภูมินทร์รอคอยมานาน รวากับรอให้อีกฝ่ายถามคำถามนี้ อยู่แล้ว ชายหนุ่มขยับตัวเปลี่ยนอิริยาบถเล็กน้อย ก่อนจะประสานนิ้วแกร่งเข้าหากันอย่างคนที่กำลังจะเจรจาเรื่องสำคัญ “ผมรู้ว่าผมทำสิ่งที่เลวร้ายต่อหลานสาวของท่าน ทำให้ท่านต้องเสียความรู้สึก แต่ถึงผมอยากแก้ไขสถานการณ์นี้ได้อย่างไร ผมคงทำอะไรไม่ได้ ในเมื่อตอนนี้คุณลลินมีคู่สมรสแล้ว”

“สำคัญอะไร โนเมื่อเธอแต่งงานไปเพราะความเข้าใจผิด เธอก็ยอมมีสิทธิ์ที่จะหย่าได้ทันที...”

“ต่อให้เธอหย่า” ทายาทธนต์โชพุดสวนขึ้นทันควัน “ผมก็ไม่คิดที่จะแต่งงานกับเธอ คุณลลินอาจจะเป็นหญิงสาวที่เพียบพร้อมคนหนึ่ง แต่พุดตามตรงนะครับ ผมไม่ได้สนใจเธอเป็นพิเศษ เพราะผมมีคนที่หมายตาอยู่แล้ว” ภูมินทร์โน้มตัวมาข้างหน้า ก่อนจะยกมือโบกขึ้นเป็นสัญญาณเพื่อให้คนของตน

นำของที่จัดเตรียมมาให้บดินทร์

“นี่อะไร”

“ไม่ตรีจากผมครับ” ชายหนุ่มกล่าวยิ้มๆ “ฝากถึงคุณนุชจรีย์ ลูกสาวของท่าน”

เพียงคำพูดและรอยยิ้มเช่นนั้นก็ชัดเจนอยู่แล้ว แต่สิ่งที่เฒ่าแห่งวงการก็อยากจะยืนยันในสิ่งที่สงสัย จึงรับกล่องใบน้อยที่อีกฝ่ายยื่นมาให้เปิดดู และก็ต้องประหลาดใจเมื่อเห็นว่าอะไรอยู่ในนั้น แหวนทองคำประดับทับทิม!

“นี่มันแหวนประจำตระกูลคุณไม่ใช่หรือ”

“แค่ของเลียนแบบนะ ไม่ต้องตกใจไปหรอกครับ” คนมอບไม่ตรีกล่าวอย่างบันเทิงใจ ก่อนจะยกมือขึ้นในระดับสายตาเพื่อให้อีกฝ่ายสามารถมองเห็นแหวนเก่าแก่อีกวงบนนิ้วมือตน “แหวนวงจริงอยู่ที่นี่ แต่ถึงจะเป็นของเลียนแบบ” เขาเอ่ยเสริม “มันก็ถูกสร้างขึ้นมาอย่างประณีตโดยช่างฝีมือดี เสมือนวงจริงแทบทุกประการ จะต่างก็ตรงที่มันถูกสร้างขึ้นมาใหม่เท่านั้น”

บดินทร์หรีตาลง ลดเสียงลงอย่างระมัดระวัง ถึงแม้จะเข้าใจความนัยที่สื่อมา แต่เขาก็อยากจะยืนยันให้แน่ใจว่านี่สักหน่อย “ผมไม่เข้าใจว่าคุณต้องการอะไร”

นายน้อยแห่งรัตนโคหวัระในลำคอ สบตาทิ้งกับแขกของบ้านเพื่อให้รู้ว่างานนี้เขาจริงจังมากเพียงใด “พูดง่ายๆ เลยคือ ผมสนใจลูกสาวของท่านครับ”

ผู้ฟังเผยอริมฝีปากออก ก่อนจะอ้าคางอย่างคาดไม่ถึง “อะไรนะ! นุชจรีย์ ลูกสาวผมนะหรือ”

“ใช่ครับ คุณนุชจรีย์เป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อมและเหมาะสมกับผมในทุกๆ ด้าน เราต่างก็เป็นทายาทสายเลือดแท้ของผู้นำตระกูล ผมจึงอยากมอบแหวนที่ทำขึ้นใหม่นี้ให้ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าผมสนใจและหลงใหลในตัวเธอ หากเธอตกลงใจยอมรับ” ว่าแล้วก็พนนิ้วลูบเบาๆ บนแหวนดังกล่าวอย่างรักใคร่ “ผมก็พร้อมจะสวมแหวนทับทิมวงจริงวงนี้เข้ากับนิ้วของเธอทุกเมื่อ”

“คุณภุมรินทร์ คุณแน่ใจในสิ่งที่กำลังพูดใช่ไหม”

“ถ้าผมไม่แน่ใจอะไร ผมไม่กล้าพูดมันออกมาหรอกครับ”

ใบหน้าของชายสูงวัยกว่ามีแววเหน้อยล้า “แต่หนูลลินละ ผมก็เห็นใจ

หลานสาวของผมเช่นกัน”

“ตระกูลของรณเดโชมีคติหนึ่งที่สั่งสอนต่อๆ กันมา ผมจำได้ไม่เคยลืม เขากล่าวไว้ว่า ‘เลือดย่อมข้นกว่าน้ำ’ ท่านคิดว่ายังงัยครับ” ชายหนุ่มพูดด้วยท่าที่สบายๆ เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ “ต่อให้ท่านเอ็นดูเธอแค่นั้น แต่เธอก็เป็นแค่หลาน ไม่ใช่ลูกในไส้ของท่านอยู่ดี คุณนุชจริยต่างหากสำคัญต่อท่านที่สุด และผมก็มองไม่เห็นเหตุผลที่ท่านจะไม่หยิบยื่นโอกาสดีๆ นี้ให้ลูกสาว”

ประมุขแห่งอัครเสวตชบگرامแนบอย่างคิดหนัก เห็นท่าที่อย่างนั้น ภูมินทร์เลยรีบบอกให้อีกฝ่ายคลายกังวล

“ไม่ต้องรีบให้คำตอบก็ได้ครับ ผมไม่เร่งรัด เพียงแต่ขอให้สตรีที่ผมเสนอนี้ส่งไปถึงลูกสาวท่านก็พอแล้ว”

ภูมินทร์ยิ้มมุมปาก ก่อนจะปิดท้ายบทสนทนาด้วยการลุกขึ้นโค้งเล็กน้อย ให้ความที่พอตาในอนาคต “นี่เป็นโอกาสอันดีที่จะรวมสองตระกูลซึ่งยิ่งใหญ่อยู่แล้วให้ยิ่งใหญ่มากและแข็งแกร่งยิ่งขึ้นกว่าเดิม ผมหวังว่าท่านจะตรึกตรองอย่างรอบคอบนะครับ”

“เรื่องก็เป็นอย่างนี้ละ”

นุชจริยแทบไม่เชื่อหูตนเองเมื่อฟังเรื่องราวจากปากบิดา เมื่อคืนหลังจากที่ทราบเรื่องว่าเจ้าบ่าวของลลินธูกลับตัว หล่อนก็รีบย้อนกลับไปยังเรือนของน้องสาวด้วยความเป็นห่วงเหลือเกิน และก็โล่งใจไปเปลาะหนึ่งเมื่อเห็นว่า ‘ตัวปลอม’ ไม่ได้อยู่กับลลิน

‘รณเดโชกลับหักหน้าเราขนาดนี้ ลลินอย่ากังวลไปเลย คุณพ่อพี่จะจัดการเรื่องนี้แน่’ หญิงสาวปลอบใจผู้เป็นน้อง หวังว่าเมื่ออาทิตย์ไพล่พ้นขอบฟ้า บิดาจะมีหนทางจัดการปัญหาครั้งนี้

แต่สิ่งที่ท่านได้กลับมาจากการบุกไปคุกหาสน์รณเดโช ไม่ใช่สิ่งที่นุชจริยหวังเอาเสียเลย เหลือเชื่อจริงๆ ที่ภูมินทร์ทำให้ปัญหานี้ยุ่งยากขึ้นกว่าเดิมด้วยการขอหมั้นหล่อน

หญิงสาวเหลือบมองไปยังแหวนทองประดับหัวทับทิมซึ่งวางอยู่ในกล่องใบจิ๋วที่เปิดอ้าอยู่บนโต๊ะอย่างไม่หวั่นไหว คล้ายจะมีแววรังเกียจมันด้วยซ้ำ “คุณพ่อ

ไม่ควรทำอย่างนี้ คุณพ่อก็ทราบดีว่าการแต่งงานของลลินกับภูมินทร์สำคัญแค่ไหน คุณพ่อควรจะช่วยเหลือ”

“พ่อรู้”

“คุณพ่อทราบ แล้วทำไมยังรับแหวนวงนี้มีอีกคะ ไม่คิดถึงจิตใจของลลินบ้างเลยเหรอ”

บดินทร์ถอนหายใจ เอนหลังพิงเก้าอี้บุหนังหนานุ่ม ก่อนจะเริ่มต้นอธิบายอย่างใจเย็น “ลูกอย่าตำหนิพ่อนักเลย พ่อเข้าใจว่าลูกรู้สึกยังไง พ่อเองในฐานะอาของลลินก็ไม่ได้รู้สึกสบายใจนัก แต่จะให้พ่อทำยังไงได้ ในเมื่ออีกฝ่ายเขายินกรานแบบนั้น เรื่องของหัวใจมันบังคับกันได้ที่ไหน”

บุตรสาวนิ่งไปเล็กน้อยเมื่อเห็นความจริงในคำพูดบิดา แต่ถึงกระนั้นจะให้หล่อนยอมรับได้อย่างไร ในเมื่อหล่อนไม่ต้องการทำร้ายน้องสาว

“อีกอย่างพ่อมาคิดๆ ดูแล้ว การที่ลูกแต่งงานกับภูมินทร์ก็ไม่ใช่เรื่องแย่นักหรอก สองตระกูลที่ยิ่งใหญ่จะแน่นแฟ้นรวมเป็นหนึ่ง เรามิแต่ได้แต่งงานนี้ ลูกควรจะคิดให้รอบคอบ”

“แล้วลลินล่ะคะ คุณพ่อไม่สนเลยหรือว่าเธอจะเป็นยังไง จะรู้สึกยังไง!”

“สำหรับน้องสาวของลูก พ่อเองก็เสียใจที่ความฝันของเธอไม่อาจเป็นจริงได้ ดังนั้นพ่อจะหาทางใดโโทษให้เธอทางอื่น ลูกวางใจเถอะ”

ใบหน้าคมสวยของนุชจรรย์เปลี่ยนเป็นมึนงง ลุกพรวดขึ้นทันที พร้อมกล่าวด้วยแรงอารมณ์ “ไม่ค่ะ คุณพ่อจะทำอย่างนี้ไม่ได้ หนูไม่เห็นด้วย ไม่ตกลงด้วยอย่างแน่นอน ภูมินทร์เป็นคู่หมั้นของลลินนะคะ คุณพ่อยากให้หนูเป็นผู้หญิงหน้าไม่อายที่ไปแย่งของน้องเหรอ หนูไม่ต้องการทำร้ายความรู้สึกเธอ!”

“อย่าคิดแบบนั้นเลย พ่อเชื่อว่าน้องสาวลูกต้องเข้าใจในเหตุผลของเราว่าเราทำเพื่อผลประโยชน์ของตระกูลอัครเศวต”

แต่ถึงจะยกเหตุผลมาอย่างไรก็ได้ทำให้นุชจรรย์ฉุนเฉียวน้อยลง หล่อนยังคงยืนยันในสิ่งที่ตนเองตัดสินใจแล้วอย่างแน่วแน่ “คุณพ่อเอาแหวนทับทิมวงนี้กลับคืนไปเถอะคะ ยังไงหนูก็รับไว้ไม่ได้”

นุชจรรย์กล่าวปฏิเสธอย่างไม่ลังเล ก่อนเดินจ้อออกจากห้องรับรองของบิดาทันที ไม่สนใจว่าประมุขของบ้านจะเห็นด้วยกับการกระทำของหล่อนหรือไม่